

AUTORKA BESTSELLEROVÉ SÉRIE SKLENĚNÝ TRŮN

SARAH J.
MAASOVÁ

ROD

NEBES

A DECHU

PŮLMĚSÍČNÍ
MĚSTO

COO
BOO

Půlměsíční město

Rod nebes a dechu

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Sarah J. Maasová

Půlměsíční město: Rod nebes a dechu – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

SARAH J. MAASOVÁ

PŮLMĚSÍČNÍ MĚSTO

ROD
NEBES
A DECHU

COO
BOO

Přeložila Ivana Svobodová

© 2022 by Sarah J. Mass

This translation of House of Sky and Breath is published by Albatros Media a. s.
by arrangement with Bloomsbury Publishing Inc. All rights reserved.

Translation © Ivana Svobodová, 2022

ISBN tištěné verze 978-80-7661-608-0

ISBN e-knihy 978-80-7661-612-7 (1. zveřejnění, 2022) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7661-613-4 (1. zveřejnění, 2022) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-7661-611-0 (1. zveřejnění, 2022) (ePDF)

*Pro Robin Rueovou,
neohroženou agentku a skutečnou kamarádku*

LUNATHION

ANDĚLSKÁ BRÁNA

PŮLMĚSÍČNÍ MĚSTO

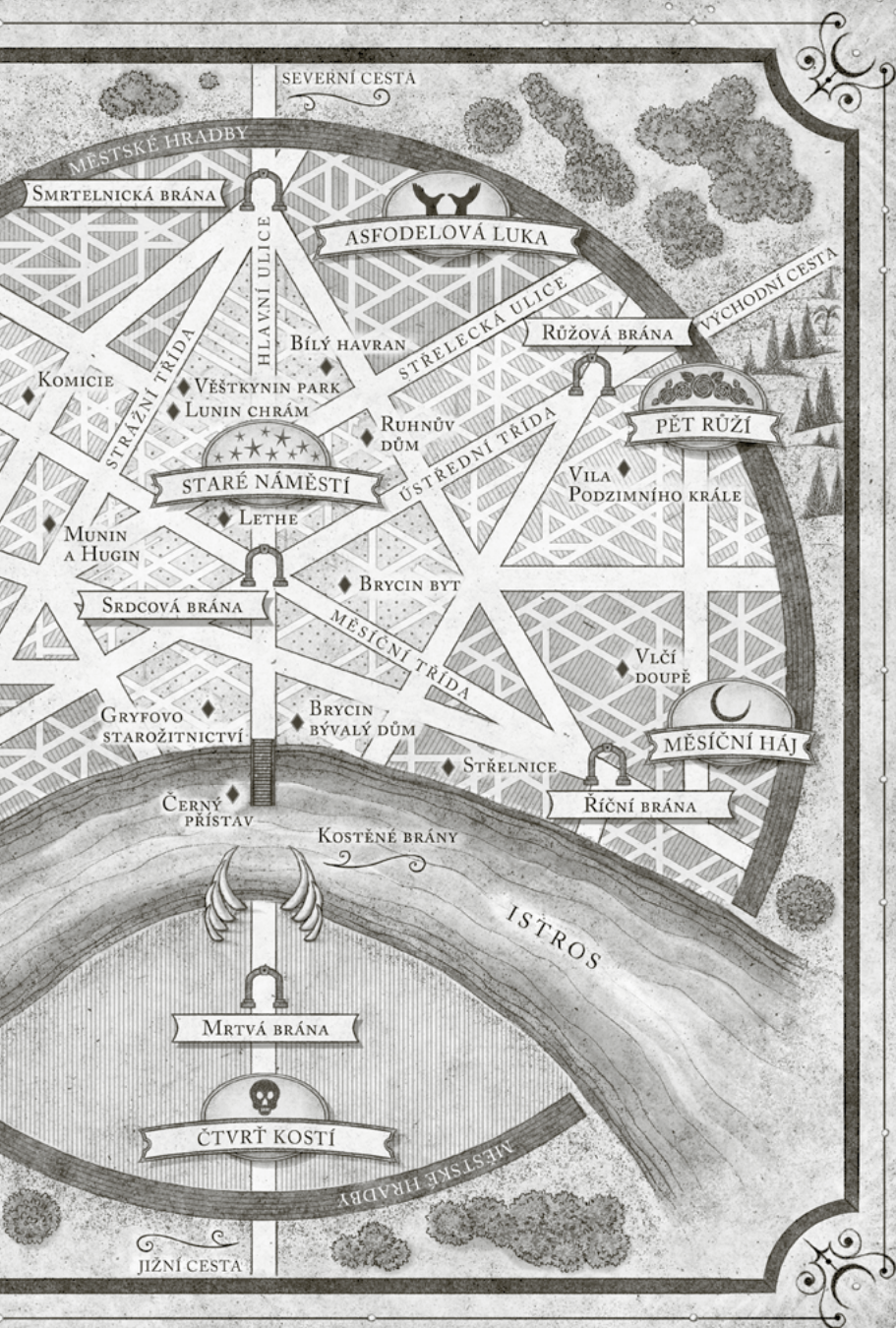
OBCHODNÍ ČTVRT

MASNÝ TRH

KUPECKÁ BRÁNA

ZÁPADNÍ CESTA

ISTROS

ČTYŘI MIDGARDSKÉ RODY

dle stanov přijatých v roce 33 V. V. říšským senátem Věčného města

ROD ZEMĚ A KRVE

Měníčové, smrtelníci, čarodějnice, obyčejná zvířata a řada dalších, k nimž promlouvá Cthona, jakož i někteří, již byli zvoleni Lunou.

ROD NEBES A DECHU

Malachim (andělé), víly, elementálové, skřítci* a ti, jimž žehná Solas, jakož i někteří, jimž přeje Luna.

ROD MNOHA VOD

Říční duchové, vodní lid, vodní stvoření, nymfy, kelpie, nøkkové a další, nad nimiž bdí Ogenas.

ROD PLAMENE A STÍNU

Daemonaki, Ženci, přízraky, vampýrové, draki, drakové, nekromantové a mnohá zlovolná a nepopsaná stvoření, jež unikají i zraku samotné Úrd.

** Skřítci byli ze svého Rodu vypovězeni kvůli tomu, že se podíleli na Pádu, a nyní jsou považováni za podřadné tvory, přestože to mnozí z nich odmítají připustit.*

PROLOG

Sofie přežívala ve vyhlazovacím táboře Kavalla už dva týdny.

Dva týdny a strážci – všichni do posledního děsovlci – ji zatím nevyčenichali. Všechno šlo podle plánu. Zápach, který na ní ulpěl během dní strávených v napěchovaném dobytčáku, zakryl vůni její krve, která by ji prozradila. Skryl ji, i když ji spolu s ostatními vedli mezi cihlovými budovami tábora, toho nového Helu, jenž byl pouze malou ukázkou toho, co měli Asteri v plánu pro případ, že válka bude pokračovat.

Po dvou týdnech tady se jí ten puch vryl do kůže a otupoval dokonce i citlivé nosy vlků. Dnes ráno stála ve frontě na snídani jen pár stop od strážce, který ani nezačlenichal jejím směrem.

Malé vítězství. Poslední dobou byla ráda i za něj.

Polovina základen ofiónských povstalců padla. Další budou brzy následovat. Pro ni teď ovšem existovala pouze dvě místa: tábor a přístav v Servastu, její cíl pro dnešní noc. Mohla by se tam snadno dostat, i když byla sama a musela by jít pěšky. Byla to jedna z mála výhod, které jí skýtala schopnost měnit smrtelnickou a vanskou identitu – a skutečnost, že byla jednou z nemnoha smrtelníků, kteří podstoupili Pohroužení.

V podstatě to z ní dělalo Vana. Získala tím dlouhý život a veškeré výhody, které její smrtelnická rodina neměla a nikdy si je ani nemohla nárokovat. Snad by se s Pohroužením ani neobtěžovala, kdyby ji v tom

rodiče nepodporovali. Díky schopnostem uzdravování, které by jí tím pádem připadly, by získala další úroveň ochrany ve světě předurčeném k tomu, aby vyvraždil její lid. Proto to provedla tajně v zapadlé uličce v nanejvýš ilegálním centru pro Pohroužení, kde ji jistil chlípny satyr a kde musela za rituál zaplatit svým prvosvětlem. Roky poté strávila učním, jak se do smrtelnosti halit jako do pláště, uvnitř i navenek. Mohla mít veškeré rysy Vanů, ale nikdy se Vanem nestane. Ne v hloubi srdce, v hloubi duše.

Ovšem dnes v noci... dnes v noci jí nebude vadit, když té vanské zrudě maličko popustí uzdu.

Kvůli tuctu drobných těl, která se krčila za ní v blátě před ostnatým drátem, to nebude snadná cesta.

Pět klukům a šesti dívkám, které shromáždil její třináctiletý bratr, jenž na ně nyní dohlížel jako pastýř na své stádo. Na Emilův pokyn a za pomoci laskavého smrtelnického kněze slunce, který právě držel hlídku u kůlny deset yardů od nich, se zvedli z pryč.

Děti měly popelavou kůži a byly vychrtlé. Oči měly až příliš velké a plné beznaděje.

Nepotřebovala znát jejich příběh. Nejspíš byl stejný jako její: Jejich rodiče se přidali k povstalcům a Vanové je buď dopadli, nebo je někdo zradil. V případě jejich rodičů platilo to druhé.

Sofie se jen díky obyčejnému hloupému štěstí dařilo uniknout spárům děsovlků – aspoň doteď. Před třemi lety studovala s kamarádkami dlouho do noci v univerzitní knihovně. Když se po půlnoci vrátila domů, uviděla vytlučená okna a rozbité dveře a na panelovém obložení jejich nenápadného domu na předměstí byl nasprejovaný nápis **POVSTALECKÝ SVINĚ**. Dala se na útěk. Mohla děkovat pouze Urd, že ji děsovlk, který držel hlídku u hlavního vchodu, nezahlédl.

Později se jí podařilo zjistit, že rodiče jsou po smrti. Laň a její elitní oddíl děsovlčích vyšetřovatelů je mučily až do krutého konce. Sofie se měsíce vypracovávala v řadách Ofiónu, aby se dostala ke zprávě, z níž se dozvěděla i to, že Vanové její prarodiče odvěkli do tábora Bracchus na severu, kde je nechali nastoupit spolu s ostatními staršími lidmi a všechny zastřelili. Mrtvoly nechali padnout do hromadného hrobu.

A její bratr... Sofie o něm až doteď nedokázala nic zjistit. Roky spolupracovala s ofiónskými povstanci, jen aby o něm, o své rodině získala aspoň střípek informace. Raději neuvažovala o tom, co oplátkou za ty informace udělala. O špionáži, o lidech, jež zabíjela, aby získala informace, které Ofión požadoval – ty věci tížily její duši jako olovený plášť.

Po všech těch letech toho pro Ofión vykonala dost, aby jí prozradili, že Emila poslali sem a že navzdory očekávání dosud žije. Konečně věděla, kde ho najde. Přesvědčit velení povstalců, aby jí dovolilo se sem vydat, představovalo další labyrint plný překážek, které musela zdolat.

Nakonec ji musela podpořit Pippa. Velení jí naslouchalo jako své oddané a zapálené bojovnici, velitelce elitního Soumračného oddílu. Obzvláště teď, když povstanci utrpěli tak vysoké ztráty. Na druhou stranu Sofie byla smrtelná jen zčásti... Věděla, že je pro ně přínosem, jenže jí nikdy nebudou plně důvěřovat, protože jí v žilách koluje vanská krev. Proto občas potřebovala Pippinu pomoc. Stejně tak Pippin Soumračný oddíl potřeboval Sofiiny schopnosti ke splnění svých úkolů.

Pippa jí nepomohla čistě z přátelství. Sofie si byla jistá, že v povstalecké síti Ofiónu nemůže být o nějakých přátelích řeč. Ovšem Pippa byla oportunistka a věděla, co by mohla získat, kdyby tahle operace proběhla hladce. Pokud by se Sofie vítězoslavně vrátila, otevřela by tím Pippě dveře k velení ještě o něco víc.

Týden potom, co velení schválilo jejich plán, a více než tři roky poté, co její rodinu odvěkli z domova, Sofie vstoupila do Kavally.

Počkala, až bude kolem procházet místní děsovlčí hlídka, a připletla se jí do cesty, pouhou míli odtud. Okamžitě našli falešné povstalecké dokumenty, které měla přichystané v kapse kabátu. Netušili, že s sebou přinesla i informaci, jež mohla být poslední kapkou ve válce proti Asteri. Uchovávala ji ve skrytu mysli.

Rozhodný úder, jímž by válka mohla skončit.

Ofión příliš pozdě odhalil, že před výpravou do Kavally konečně splnila misi, na niž se roky připravovala. Než ji zatklí, postarala se, aby se Pippa i Ofión dozvěděli, že získala požadované informace. Tím pádem teď nemohli odvolat slib, že zachrání ji i Emila. Věděla, že za to zpropadeně zaplatí – za to, že ty informace potají shromáždila a nyní je používá jako pojistku.

To však přijde na řadu později.

Děsovlčí hlídka ji dva dny vyslýchala. Dva dny a pak ji přihodila do dobytčáku k ostatním. Podařilo se jí přesvědčit je, že je jen naivní smrtelnická holka, kterou využil milenec, když jí ty dokumenty podstrčil.

Nikdy by ji nepadlo, že se jí jednou bude hodit, že na vysoké škole studovala jako vedlejší obor herectví. Že když jí budou trhat nehty, uslyší hlas svého oblíbeného profesora kritizujícího její výstup. Že své předstírané přiznání podá s veškerou upřímností, kterou kdysi předváděla na jevišti.

V duchu si říkala, jestli velení vědělo, že herecké schopnosti využila i proti nim.

Ani to nebyla její starost. Aspoň do zítřka. Dnes v noci záleželo jen na tom, aby ten zoufalý plán přinesl ovoce. Jestli ji někdo nezradil, jestli velení neodhalilo pravdu, pak dvacet mil odtud čekala loď, která je odveze z Pangery. Podívala se na děti okolo sebe a modlila se, aby v lodi bylo místo pro víc než tři pasažéry, které původně nahlásila.

První týden a půl v Kavallo čekala, kdy zahlédne bratra – nebo stopu, kde by ho v rozlehlém táboře mohla najít. A pak ho před pár dny spatřila ve frontě na jídlo. Předstírala, že zakopla, aby skryla šok, radost a zármutek.

Hrozně se vytáhl. Byl stejně vysoký jako jejich otec. Ruce a nohy se mu prodloužily a vůbec se nepodobal zdravému třináctiletému klukovi, kterým měl být, ale jeho tvář... Byla to tvář chlapce, s kterým vyrůstla. Už v ní však začínaly být patrné první známky mužnosti.

Minulou noc využila příležitosti a přikradla se do jeho bloku. Navzdory třem letům a bezpočtu neštěstí, která je potkala, ji taky okamžitě poznal. Sofie by se s ním v tu chvíli vytratila, kdyby ji snažně neprosil, ať s sebou vezmou ostatní.

Teď se za ní krčilo dvanáct dětí.

Brzy se rozeřvou sirény. Zjistila, že tady pro všechno používají různé signály. Aby ohlásili budíček, jídlo, namátkové kontroly.

Mlhou plazící se nízko nad zemí pronikl teskný výkřik ptáka. *Vzduch je čistý.*

Sofie vyslala tichou děkovnou modlitbu ke knězi slunce a bohu, kterému sloužil, a zvedla zmučenou ruku k elektrickému plotu. Na chy-

běžící nehty a podlitiny ani nepohlédla. Ani nevnímala, jak má znečitlivělé a ztuhlé ruce, když jí probleskl náboj.

Vyšlehl skrz její tělo, prohnal se do jejího nitra, *stal se jí*. Stal se jejím a ona ho mohla použít podle svého.

Stačilo pomyslet a náboj z ní opět vyšel. Prsty, kterými obemkla kov, zajiskřily. Drát se jí pod rukou zbarvil do oranžova a potom doruda.

Zamířila dlaní dolů a kůži měla palčivě rozpálenou, když jí protínala kov a dráty. Emile něco pošeptal ostatním, aby nevykřikli, Sofie přesto zaslechla, jak jeden z kluků zabručel: „*Čarodějnice*.“

Typický smrtelnický strach z vanských darů – z žen, které vládly takovou ohromnou mocí. Neotočila se, aby mu vysvětlila, že jí neproudí moc čarodějnic, ale něco daleko vzácnější.

Její ruka se dotkla chladné země, když roztrhla poslední úsek plotu. Sofie roztáhla obě části. Vzniklá mezera byla sotva dost široká, aby jí proklouzla. Děti vykročily vpřed, ale Sofie jim naznačila, ať zůstanou stát, a rozhlédla se po prostranství za plotem. Cesta oddělující tábor od kapradin a vysokých borovic byla prázdná.

Hrozba však mohla přijít zezadu. Sofie se otočila ke strážním věžím v rozích tábora, v nichž hlídkovali ostrélovači s puškami neustále namířenými na cestu.

Nadechla se a náboj, který vyjmula z plotu, jí rozechvěle proklouzla tělem. Na druhé straně tábora vybuchly v záplavě jisker reflektory a strážci se k nim s křikem obrátili.

Sofie roztáhla mezeru v plotu ještě víc. Napnula svaly v pažích a kov se jí zatínal do dlaní, když na děti zavrčela: *Utíkejte, utíkejte, utíkejte*.

Malé stíny v potrhaných a špinavých bledě šedých uniformách vypadaly v záři nadcházejícího úplňku příliš světle, když se spěšně prodíraly plotem a prchaly přes blátivou cestu do hustého kapradí, za nímž je čekala strmá rokle. Emile přišel na řadu jako poslední. Jeho vysoká vyhublá postava pro ni byla ještě pořád šok, stejně drsný jako jakýkoli náboj, který by dokázala ovládnout.

Sofie na to raději nemyslela. Hnala se za Emilem, oslabená nedostatkem jídla, vyčerpávající dřinou a utrpením, kterým tohle místo ze všech vysávalo duši. Zabláčené kameny se jí zarývaly do bosých nohou, ale ona tu bolest vnímala jen vzdáleně, když si prohlédla tučet

bledých obličejů, které na ni hleděly z kapradí. „*Honem, honem, honem,*“ zašeptala.

Dodávka na ně nebude čekat věčně.

Jedna z dívek málem upadla, když se zvedla na nohy, aby se rozběhla ke srázu za nimi. Sofie ji však uchopila pod kostnatým ramenem a pomohla jí udržet rovnováhu, když klopýtaly vpřed. Listí kapradin jim klouzalo po lýtkách a kořeny je zachytávaly za nohy. Museli běžet *rychleji...*

Vtom se rozeřvala siréna.

Tenhle druh varování Sofie ještě nikdy neslyšela, přesto pochopila, co ten ohlušující řev znamená: *Útěk*.

Záře reflektorů protnula stromy, právě když se Sofie s dětmi dostaly k hřebeni kopce a napůl se řítily do strže porostlé kapradím. Takže děsovlci byli v lidské podobě. Dobré na tom bylo, že ve tmě proto neuvidí dostatečně ostře. Zlé bylo, že tím pádem měli u sebe pistole.

Sofie zatajila dech, ale soustředila se a vyslala za sebe šlehnutí moci. Reflektory zhasly. Ani prvosvětlo nemohlo vzdorovat její magii. Ozvaly se výkřiky – kruté mužské hlasy.

Sofie doběhla do čela skupiny a Emile držel týl, aby se ujistil, že na nikoho nezapomenou. Sofie pocítila v hrudi přívál hrdosti, i když smíšené s hrůzou.

Věděla, že jestli je strážci dopadnou, nevrátí se do tábora živí.

Stehna ji palčivě bolela, když se hnala vzhůru po příkrém svahu na druhé straně rokle. Nechtěla myslet na to, co děti musejí prožívat. Zdálo se, že se jen tak tak drží na hubených nohách s vystouplými koleny. Dostali se vzhůru na kopec a v tu chvíli děsovlci zavyli. Z jejich lidských hrdel se dral nelidský zvuk. Volání k lovu.

Sofie nutila děti utíkat rychleji. Mlhou a kapradím, mezi stromy, přes kameny...

Když se jeden k chlapců zhroutil, Sofie ho nesla a soustředila se na neskutečně drobné ruce, kterými jí svíral předek košile.

Rychle, rychle, rychle...

Ale to už byli u cesty, kde stála dodávka. Čekal na ně agent Stříbroluk.

Jeho pravé jméno neznala. Ani nechtěla, aby jí ho prozradil, ačkoli si byla celkem jistá, že ví, s čím – kým – má tu čest. Pro ni byl vždycky Stříbrný. A počkal na ni.

Tvrdil, že čekat nebude. Ofión by ho prý zabil za to, že opustil právě probíhající operaci. *Pippa* by ho zabila. Nebo by přikázala jednomu ze svých soumravných vojáků, ať to provede.

Přesto se sem vydal se Sofie a dva týdny se zde skrýval, dokud včera v noci nevyslala vlnu prvosvětla – jediný signál, který se odvážila vydat ve vyhlazovacím táboře prolezlém Vany –, aby mu sdělila, že má za dvacet čtyři hodin čekat na smluveném místě.

Varovala ho, že nemá použít svou moc. I když by díky ní byl jejich útěk bezpečnější a snazší. Příliš by se tím vyčerpal. A ona potřebovala, aby byl v plné síle.

Tvář Stříbrného byla v měsíčním světle bledá. Byl oblečený v ukradené říšské uniformě a vlasy měl sčesané dozadu jako všichni důstojníci náfučkové. S protaženým koutkem pohlédl na Emila a pak na jedenáct dalších dětí. Očividně v duchu počítal, kolik se jich vejde do nenápadné bílé dodávky.

„Všichni,“ řekla Sofie ochraptěle, když se přirýtila k autu. „Všichni, Stříbrný.“

Pochopil. Vždycky ji chápal.

S nadpozemskou elegancí vyskočil z auta a otevřel zadní dveře. Minutu nato už Sofie seděla přitisknutá vedle Stříbrného v kabině a jeho teplo ji hrálo skrz odrané oblečení. Sotva se stihla nadechnout, když dupl na plyn. Stříbrný ji hladil palcem po rameni, stále dokola, jako kdyby se ujišťoval, že tam je s ním, že to zvládla.

Žádné z dětí nepromluvílo. Žádné neplakalo.

Zatímco dodávka uháněla nocí, Sofie se přistihla, jak se v duchu ptá, jestli to vůbec ještě dokážou.

Za půl hodiny dorazili k přístavu Servast.

Sofie se opírala o Stříbrného, který, i když se řítí po hrbolaté klikaté polní cestě, se postaral, aby děti našly jídlo v taškách, které naložil dozadu. Zásoby měly vystačit pro tři, ale děti uměly vyjít i s nedosta-

tečnými přiděly. Stříbrný zajistil jídlo taky pro Sofie. Dva týdny v táboře ji málem zničily. Nechápala, jak tam ty děti dokázaly přežít měsíce. Roky. Její bratr tam přežíval *tři roky*.

Když projížděli prudkou zatáčkou, Stříbrný tiše řekl: „Laň je někde poblíž. Ráno jsem dostal zprávu, že je v Alcene.“ V malém městě ani ne dvě hodiny odtud, v němž se nacházelo jedno z klíčových skladíšť podél Páteře, sítě železnic spojující sever a jih, odkud proudila munice a zásoby k říšským jednotkám. „Naši špioni naznačují, že mířila tím směrem.“

Sofie se sevřel žaludek, ale soustředila se na oblečení a boty, které jí Stříbrný přivezl na převlečení. „Tak doufejme, že se dostaneme k pobřeží dřív než ona.“

Když Stříbrný ztěžka polkl, zeptala se ho: „Co Pippa?“

Na tváři se mu napnul sval. Už roky se s Pippou přetahoval o postup do nejužšího kruhu velení. Stříbrný Pippu nejednou nazval *šílená fanatička*, obvykle potom, co Soumračný oddíl provedl brutální útok, který nikdo nepřežil. Sofie však Pippino zanícení chápala – koneckonců když vyrůstala, byla považovaná za čistokrevnou smrtelnici. Na vlastní kůži zjistila, jak se k nim Vanové chovají – jak se k Pippě chovali po celý život. Některé věci, některé zkušenosti nemohl Stříbrný nikdy pochopit.

Ten řekl: „Zatím nic nového. Zatraceně doufám, že bude tam, kde slíbila.“ Každé jeho slovo bylo prodchnuté nesouhlasem a nedůvěrou.

Sofie už během jízdy znovu nepromluvila. Nehodlala mu prozradit podrobné informace, které nashromáždila, navzdory všemu, co pro ni udělal a znamenal, navzdory tichým hodinám, které spolu prožili jako jedno tělo a jedna duše. Neprozradí to nikomu, dokud velení nesplní své sliby.

Asteri už nejspíš došlo, co odhalila. Určitě vyslali Laň, ať ji zastaví, než to sdělí někomu dalšímu.

Bezprostřední hrozbu ovšem představovali děsovlci, kteří se přibližovali s každou milí, kterou dodávka urazila směrem k Servastu, jako psi, kteří zachytili stopu. To, jak často Stříbrný kontroloval zpětné zrcátko, jí potvrdilo, že si to taky uvědomuje.

Oni dva by se možná dokázali postavit pár vlčím měničům. Už s tím ostatně měli zkušenosti. Jenže po uprchlících z Kavally jich půjde víc než pár. Podstatně víc, než s kolika by mohli bojovat a přežít.

Sofie byla na tu možnost připravená. Než se vydala do Kavally, předala svůj komkrystal velení. Ten jediný vzácný komunikační prostředek, který sloužil jako spojení se špionkou, jíž si cenili ze všech nejvíc. Věděla, že ten kousek křemene uchovají v bezpečí. Stejně jako Stříbrný poskytne bezpečí Emilovi. Dal jí své slovo.

Když vystoupili z dodávky, úzká mola Servastu zastírala mlha, která se vznášela nad studenými vodami Haldrenského moře potměnými nocí. Objímala starobylé domy v přístavním městě a prvosvětla v nepočetných lampách nad dlážděnými ulicemi se mihotala. Za okenicemi domů nezářilo jediné světlo. V tmavých stínech a mlze se nemihlo žádné auto ani chodec.

Jako kdyby se ulice Servastu před jejich příjezdem vylidnily. Jako kdyby se místní obyvatelé – většinou chudí rybáři, smrtelníci i Vanové, spojenci Rodu mnoha vod – choulili doma, protože je instinkty rázně nabádaly, že se do té mlhy nemají odvažovat. Ne dnešní noc.

Ne když děšovci vyrazili na lov.

Stříbrný kráčel v čele skupinky uprchlíků. Zpod čepice, kterou si nasadil, mu vykukovaly vlasy. Těkal očima sem tam a pistoli měl u boku, aby na ni snadno dosáhl. Sofie ho viděla účinně zabíjet pomocí magické moci, ale někdy to bylo snadnější s pistolí.

Emile se jí držel nablízku, když se plížili věkem poznamenanými ulicemi a prázdnými náměstími. Sofie cítila, jak se na ni zpoza zavřených okenic upírají oči. Nikdo však neotevřel dveře a nenabídl jim pomoc.

Sofie to bylo jedno. Jestli na ně bude čekat slíbená loď, mohl celý svět táhnout do Helu.

Bodegraven se naštěstí lenivě pohupoval na konci dlouhého dřevěného mola tři bloky před nimi. Jméno lodi bylo zřetelně vyvedené stříbrným písmem na černém trupu. V kulatých okýnkách malého parníku plálo několik prvosvětél, ale na palubě panoval klid. Emile zalapal po dechu, jako kdyby to bylo zjevení seslané Lunou.

Sofie se modlíla, ať za přístavem čeká další loď Ofiónu, která jim poskytne pomoc, přesně jak velení slíbilo výměnou za cennou komoditu, pro niž se vydala do tábora. Bylo jim lhostejné, že tou komoditou je její bratr. Záleželo pouze na tom, co Emile podle sestřiných slov dokázal.

Rozhlížela se po ulicích, docích i obloze.

Moc v jejích žilách tepala v rytmu jejího srdce. Protiúder. Kostěný buben, umíráček. Varování.

Museli *okamžitě* odplout.

Vykročila k lodi, ale vtom jí na rameno dopadla široká ruka Stříbrného.

„Jsou tu,“ pronesl s tím svým severským přízvukem. Jeho bystré smysly dokázaly odhalit vlky lépe než ona sama.

Přelétla pohledem po zkosených střeších, dlažebních kostkách, mlze. „Jsou blízko?“

Pohledná tvář Stříbrného byla náhle plná strachu. „Jsou všude. Kurva všude.“

Od spásy je dělily pouhé tři bloky. O ulici dál se rozezněly hlasy a odrážely se v ozvěně od kamenů. „*Tady! Tady!*“

Měli jen okamžik, aby se rozhodli. Jediný okamžik. Emile se zarazil a z tmavých očí mu vyzařoval strach.

Už žádný strach. Už žádná bolest.

Sofie ucedila ke Stříbrnému: „*Uteč.*“ Stříbrný sáhl po zbrani, ona však jeho ruku odstrčila a podívala se mu do očí. „Dostaň děti na loď a zmizte. Já vlky zadržím a sejdu se tam s vámi.“

Pár dětí už vyběhlo k molu. Emile vyčkával. „*Uteč!*“ nařídila znovu Stříbrnému. Dotkl se její tváře v tom nejnežnějším gestu a vzápětí už se hnal za dětmi a křičel na kapitána, ať spustí motory. Pokud hned nevyrazí, nikdo z nich to nepřežije.

Sofie se prudce otočila k Emilovi. „Nastup na loď.“

Vytřeštil oči – oči jejich matky. „Ale jak –“

„Slibuju, že tě znovu najdu, Emile. Pamatuj si, co všechno jsem ti řekla. *Běž.*“

Když objala jeho vytáhlé kostnaté tělo, dovolila si naposledy vdechnout jeho vůni, která byla stále patrná pod štiplavými nánosy špíny a výměšků z tábora. Potom Emile nejistě ustoupil a div nezakopl o vlastní nohy, když postřehl, jak jí na konečcích prstů narůstají pozůstatky moci.

Pak ale tiše řekl: „*Postarej se, ať za to zaplatí.*“

Zavřela oči a připravila se. Shromažďovala svou moc. Světla v bloku okolo pohasla. Když v nastalé tmě otevřela oči, Emile už byl u mola.

Stříbrný čekal na můstku a naléhavě na něj mával pod jednou z lamp, která ještě svítila. Sofie zachytila jeho pohled.

Jednou kývla a doufala, že z jejích očí vyčtetl všechno, co skrývala v srdci. A pak zamířila do tmy, kde byli děsovlci.

Sofie se hnala přímo ke zlatým kotoučům reflektorů čtyř aut označených symbolem Asteri: *SPQM* s věncem sedmi hvězd. Všechna byla plná děsovlků v říšských uniformách s pistolemi v rukách.

Okamžitě postřehla zlatovlasou ženu, která nenuceně seděla vepředu v armádním kabrioletu. Na šíji se jí leskl stříbrný nákrčník.

Laň.

Jelení měnička měla v otevřeném voze po boku připravené dva ostřelovače. Mířili na Sofie. Vlasy Lidie Cervosové se leskly dokonce i ve tmě. Její krásná tvář byla chladná a zcela bez výrazu. Jen v jantarových očích, které upírala na Sofie, zářilo spokojené pobavení. Triumf.

Sofie se vrhla za roh domu a vzduchem zaburácely výstřely. Mlhou za ní se neslo vrčení Laniných děsovlků, když prchala do centra Servastu, pryč od přístavu. Od lodí a dětí. Od Emila.

Stříbrný pro ni nemohl vyslat svou moc. Netušil, kde je.

Dech se jí bolestivě zarýval do hrudi, když se řítila prázdnými temnými ulicemi. Mlžnou noc protálo zatroubení lodi, které jako by ji prosilo, ať si pospíší.

V odpověď na něj se za ní ozvalo hrůzné zavytí z tuctu hrdel. Přibližovali se.

Takže na sebe někteří vzali vlčí podobu.

Na dlažbu opodál hlasitě dopadaly drápy a Sofie zatnula zuby, vzala to zkratkou další postranní uličkou a mířila k místu, kde by podle všech map, které prostudovala, mohla mít šanci. Loď opět zatroubila poslední varování, že se chystá odplout.

Kdyby se jí jen podařilo dostat dál do města... jen o něco dál...

Někde za ní zacvakaly tesáky.

Nezastavuj se. Nejen proto, že měla v patách Vany, ale proto, že okolo byli ostřelovači, kteří čekali, až ji budou mít čistě na mušce. A ke všemu po ní šla Laň, která zaručeně věděla, jaké informace se k Sofie

dostaly. Nejspíš by jí mělo lichotit, že Laň na její dopadení přijela osobně dohlédnout.

Objevilo se před ní malé náměstí. Zamířila přímo ke kašně v jeho středu a vrhla proti ní svou moc. Roztříštila kameny a kov a voda vytryskla ven v gejzíru, který zaplnil celé náměstí. Vlkům od tlap stříkala voda, když vyběhli z okolních ulic, pak se proměnili a začali ji nutit ustupovat do kouta.

Sofie se zastavila uprostřed zaplaveného náměstí.

Vlci v lidské podobě na sobě měli říšské uniformy. Na límcích se jim blýskaly drobné stříbrné šipky. Každá označovala jednoho zlomeného povstaleckého špiona. Sofie zamrazilo v břiše. Takovým označením se honosil jen jeden druh děsovlků. Lanina osobní stráž. Elita mezi měničiči.

Přístavem zaznělo chraplavé hvízdnutí. Varování a rozloučení.

A tak Sofie vyskočila na okraj fontány a usmála se na blížící se vlky. Nezabijí ji. Ne když Laň čekala, až ji bude moct vyslechnout. Smůla, že netušili, co je Sofie ve skutečnosti zač. Ani smrtelnice, ani čarodějnice.

Popustila uzdu moci, kterou nashromáždila u přístaviště.

Praskající energie jí obemkla konečky prstů i prameny krátkých hnědých vlasů. V ten okamžik to jeden z děsovlků pochopil. Spojil si to, co viděl, s bájemi, které Vanové šeptem vyprávěli svým dětem.

„*Je to zkurvenej bouřňák!*“ zařval a v tu chvíli Sofie vypustila moc, kterou nashromáždila, na náměstí zaplavené vodou. V níž děsovlci stáli až po kotníky.

Neměli šanci.

Jakmile se elektrina přestala plazit po kamenech, Sofie se obrátila zpět k přístavu. Sotva přitom pohlédla na kouřící mrtvolky napůl ponořené ve vodě. Roztavené stříbrné šipky na jejich límcích plály.

Další hvízdnutí. Ještě by to mohla stihnout.

Sofie přebrodila zaplaveným náměstím a dech se jí trhaně dral hrdlem.

Děsovlk měl pravdu jen z poloviny. Byla bouřňák pouze zčásti. Její prababička si kdysi dávno našla druha mezi smrtelníky, předtím, než ji popravili. Ten dar, který v současnosti všichni považovali spíš za legendu než pravdu, se znovu projevil u Sofie.

Proto o ni povstalci tolik stáli, proto ji vysílali na tak nebezpečné mise. Proto si jí Pippa začala vážit. Sofie měla smrtelnický pach a mohla se za jednoho z nich vydávat, ale v jejích žilách se skrývala schopnost okamžitě zabít. Asteri už dávno většinu bouřňáků uštvali. Nikdy se nedozvěděla, jak se její prababičce podařilo přežít, ale její potomci drželi její odkaz v tajnosti. Drželi v tajnosti *Sofie*.

Až do toho dne před třemi roky, kdy zabili její rodiče a unesli bratra. Kdy našla nejbližší základnu Ofiónu a předvedla jim, co přesně dokáže. Kdy jim sdělila, co od nich výměnou za to chce.

Nenáviděla je. Skoro stejně jako nenáviděla Asteri a svět, který vytvořili. Ofión jí tři roky mával před nosem informacemi o tom, kde je Emile. Slibovali jí, že ho najdou a pomůžou jí ho osvobodit, jen když provede *ještě jednu misi*. Pippa a Stříbrný možná věřili v cíle povstalců, ačkoli se neshodli na způsobu, jak za ně bojovat, zato Sofiným cílem byl vždycky jenom Emile. Svobodný svět by byl úžasný. Jenže co na něm záleželo, když neměla rodinu, s níž by v něm žila.

Tolikrát pro povstalce získala moc ze sítě, ze světél a strojů a zabíjela a zabíjela, dokud z její duše nezbyly cáry. Často uvažovala o tom, že vezme roha a najde bratra sama, jenomže nebyla žádný špion. Neměla síť informátorů. Proto zůstala a potají přišla s vlastní návnadou, kterou by mohla Ofiónu předhodit. Než se vypravila do Kavally, postarala se, aby si povstalci uvědomili, jak jsou její zjištění důležitá.

Nutila se běžet k přístavu čím dál rychleji. Když to nestihne, třeba by mohla najít menší loď, kterou se dostane na parník. Třeba by vydržela plavat dost dlouho, aby ji Stříbrný zahlédl a snadno k ní dosáhl svou mocí.

Míjela polorozpadlé domy a křivolaké ulice. Protínala závoje mlhy.

Už viděla dřevěné molo, které ji dělilo od odlpouvajícího parníku. Běžela o život.

Na palubě *Bodegravenu* rozeznamenala Stříbrného, který sledoval, jak se blíží. Proč k ní ale nevyslal svou moc? Po pár krocích uviděla, že si Stříbrný tiskne ruku na krvácející rameno.

Cthona k němu buď milostivá. Nezdálo se, že by byl těžce zraněný, ona však vytušila, jakou kulkou ho zasáhli. Kulkou se středem z gorsijského kamene, který dokázal potlačit magii.

Kouzelná moc mu nebyla k ničemu. Pokud ale ostřelovač zasáhl Stříbrného na lodi... Sofie se zarazila.

Ve stínu budovy naproti dokům stál kabriolet. Laň v něm byla stále uvelebená jako královna a ostřelovač vedle ní mířil na Sofie. Nevěděla, kam se poděl druhý. Záleželo ale jen na tomhle. Na tomhle a jeho pušce.

Nejspíš byla naládovaná gorsijskými náboji. Sejmul by ji během pár vteřin.

Laniny zlaté oči planuly v šeru jako uhlíky. Sofie odhadla vzdálenost ke konci mola, k provazu, který Stříbrný hodil za lodi. Táhl se za *Bodegravenem* s každou pídí, kterou loď urazila na cestě k otevřenému moři.

Laň s výzvou naklonila hlavu na stranu. Z rudých rtů jí vyklouzl zdánlivě klidný hlas. „Jsi rychlejší než střela, bouřňáku?“

Sofie neztrácela čas posměšky. Rozběhla se po molu hbitá jako vítř ženoucí se fjordy její rodné země. Uvědomovala si, že ji sleduje hlaveň ostřelovačovy pušky.

Blížila se ke konci mola, k tmavé zátoce za ním.

Pak vystřelila puška.

Výkřik Stříbrného protal noc a Sofie spadla na prkna mola. Třísky se jí zaryly do obličeje. V oku ucítila sílu nárazu. Pravým stehnem jí projela bolest a zanechala za sebou poškozené svaly a rozdrcenou kost. Ta agónie ji ochromila natolik, že nedokázala ani vyrazit z plic výkřik.

Stříbrný náhle ztichl a vzápětí se rozeřval na kapitána: „*Pryč, pryč, pryč, pryč!*“

Sofie ležela tváří na molu a věděla, že to je zlé. Když zvedla hlavu, z nosu jí tekla krev. Potlačila bolestný křik. Monotonní hučení energie ponorky Omega se jí rozeznělo v hrudi ještě předtím, než spatřila světla, která se přibližovala pod hladinou přístavu.

Čtyři říšské ponorné válečné lodi se jako žraloci vrhly za *Bodegravenem*.

Pippa Spetsosová stála na palubě povstalecké lodi *Orrae* obklopené širokou tmavou hladinou Haldrenského moře. V dálce se jako zlaté hvězdy mihotala prvosvětla města na severním pobřeží Pangery.

Ona však dál upírala pohled na záblesk Servastu. Na malé světlo, které plulo jejich směrem.

Bodegraven dorazil včas.

Pippa přitiskla ruku na chladnou tvrdou zbroj, která jí kryla hrud', přímo nad symbol zapadajícího slunce Soumračného oddílu. Ještě se neodvažovala si ulehčeně oddechnout. Ne dokud neuvidí Sofie. Dokud nezajistí zdroje, které s sebou Sofie přivázela: toho chlapce a slíbené informace.

Potom Sofie ukáže, jak se velení staví k lidem, kteří s nimi manipulují.

Agent Stříbroluk, ten arogantní parchant, následoval ženu, kterou miloval. Věděla, že zprávy, které s sebou Sofie přivezla, pro něj mnoho neznamenaají. Ten hlupák. Ovšem příležitost dostat se k informacím, které měla Sofie podle vlastních slov roky pro Ofión získávat... tu by si nenechal uniknout ani Stříbroluk.

Vtom k ní přistoupil kapitán Richmond. „Podejte hlášení,“ přikázala mu.

Na vlastní kůži se přesvědčil, že se nevyplácí ji neuposlechnout. Zjistil, kdo přesně ji ve velení podporuje a je v jejím jménu schopný rozpoutat pravý Hel. Richmond s pohledem upřeným na připlouvající loď řekl: „Spojili jsme se s plavidlem. Vaše agentka na něm není.“

Pippa znehybněla. „A její bratr?“

„Chlapec se nalodil, spolu s jedenácti dalšími dětmi z Kavally. Sofie Renastová zůstala v přístavu, aby pro ně získala čas. Je mi to líto.“

Líto. Pippa by už nedokázala spočítat, kolikrát to zatracené slovo slyšela.

Jenže zrovna teď... Emile se dostal na loď. Vyvází to, že ho získali, ztrátu Sofie?

To riziko přijali, už když Sofie dovolili, aby se vydala do Kavally. Znamenalo to, že při pokusu získat cennou zbraň přijdou o tu, kterou už mají. Jenže to bylo předtím, než Sofie odešla... a pak, přímo předtím, než se vydala do tábora, jim oznámila, že získala převratné informace o jejich nepřátelích. Přijít o Sofie teď, když byly v sázce klíčové informace...

Zasyčela na kapitána: „Chci –“

Z prosklených dveří lodního můstku se vyřítil smrtelnický námořník. V měsíčním světle vypadal nepřírozeně bledý. Otočil se ke kapitánovi a potom k Pippě nejistý, komu podat hlášení. „*Bodegraven* má v patách čtyři Omegy. Rychle ho dohánějí. Agent Stríbroluk nemůže zasáhnout. Střelili ho do ramene gorsijskou kulkou.“

Pippě ztuhla krev v žilách. Stríbroluk jim s gorsijskou střelou v těle nijak nepomůže. „Raději tu loď potopí, než by ty děti nechali uniknout.“

Ještě vůči hrůzám tohoto světa neotupěla natolik, aby se jí z toho nezvedal žaludek. Kapitán Richmond tiše zaklel.

Pippa rozkázala: „Ať se kulometčíci připraví.“ Ačkoli byla jen chabá naděje, že přežijí útok Omeg, můžou aspoň odvést jejich pozornost. Kapitán souhlasně zamručel. Ovšem námořník, který přispěchal z lodní kajuty, vyjel a ukázal rukou.

Na obzoru všechna světla Servastu zhasínala. Vnitrozemí zaplavila vlna temnoty.

„Při Helu, co to –“

„Při Helu ne,“ zamumlala Pippa, zatímco se výpadek proudu šířil dál.

Při Sofie. Nebo... Přimhouřenýma očima se zadívala na *Bodegraven*.

Pak přeběhla k lodnímu můstku, odkud měla lepší výhled. Celá udýchaná se tam přihnala s Richmondem po boku právě včas, aby zahlédla, jak k nim plnou parou pluje *Bodegraven*, za nímž se pod hladinou mihotala světla čtyř Omeg a neustále se přibližovala.

Vtom však pod vodou vytrysklo mocné bílé světlo a ovinulo dlouhé ruce kolem nejbližší Omegy.

Okamžik nato uskočilo a zalétlo k další ponorce. Za ním už žádná světla pod hladinou nezářila. Na radaru před ní zmizela jedna z Omeg.

„Dobří bohové,“ vydechl Richmond.

Pippa měla sto chutí odpovédět: *Tak nějak*. Byl za tím Sofiin podivuhodný dar: neovládala jen elektřinu, ale taky prvosvětlo. Uposlechl ji každý druh energie a ona ji do sebe dokázala vsřebat. Kvůli tomu mocnému neporazitelnému daru Asteri její rod před staletími uštvali do posledního – nebo to tak aspoň vypadalo.

Ale teď byli dva.

Sofie tvrdila, že její schopnosti blednou vedle bratrových. Pippa toho teď byla svědkem, když světlo odskočilo od druhé ponorky, způsobilo další výpadek a vrhlo se k třetí.

Nedokázala Emila na palubě *Bodegravenu* rozeznat, ale musel tam stát.

„Co dokáže bez torpéd zneškodnit Omega?“ zabručel jeden z námořníků. Světla třetí ponorky už byla blíž, když pohasla, a Pippa i na tu dálku viděla zámotek dlouhých bílých šlahounů, které se za ní vinuly jako křídla.

„Anděl?“ zašeptal kdosi. Pippa se pro sebe pohrdavě ušklíbla. Mezi hrstkou Vanů, která se připojila k Ofiónu, žádní andělé nebyli. Kdyby to bylo na ní, nebyli by mezi nimi vůbec žádní Vanové... kromě takových. Těch, kteří vládli vanskou mocí, ale duši i tělem byli smrtelníci.

Emile měl pro povstalice velikou cenu. Velení bude nesmírně spokojené.

Třetí ponorka ztmavla a zmizela v inkoustově černé vodě. Pippě zněla v uších vítězoslavná píseň při tom úchvatném a hrůzném představení. Zbývala poslední Omega.

„No tak,“ vydechla Pippa. „Dělej...“ Ta loď měla neskutečný význam. Mohl na ní záviset vývoj války.

„Poslední Omega vypálila dvě sirná torpéda,“ vykřikl jeden z námořníků.

To už však ponorku zasáhlo bílé světlo. Míle prvosvětél z pobřeží poslaly poslední ponorku ke dnu vodní propasti.

Potom světlo poskočilo vpřed. Záblesk zbarvil vlny nad ním do tyrkysova. Natáhl se jako ruka.

Nějaký námořník ochraptěle ohlásil: „Sirná torpéda zmizela z radaru. Jsou pryč.“ Každé jeho slovo podbarvoval úžas a očekávání.

Zbyla jen světla *Bodegravenu* připomínající matné hvězdy v moři tmy. „Velitelko Spetsosová?“ ozval se Richmond.

Jenže Pippa ho ignorovala. Vešla do tepla lodního můstku a spěšně sejmula dalekohled s dlouhým dosahem. Během pár vteřin byla zpět na palubě bičované větrem a namířila dalekohled na *Bodegraven*.

Na palubě stál Emile, jen hubená silueta na přídi. Byl starší, ale rozhodně šlo o dítě ze Sofiiných fotek. Hleděl na vodní hřbitov, když

nad ním proplouvali. Pak se zadíval k pevnině za nimi. Pomalu klesl na kolena.

Pippa se potají usmívala, když na dalekohledu upravila zvětšení, a upřela oči na neproniknutelnou tmou, v níž se skrývala Pangera.

Sofie ležela na boku a čekala na smrt. Jediné, co slyšela, byly nárazy vln o nábreží a odkapávání krve na hladinu pod dřevěnými prkny.

Paže jí visela z konce mola, zatímco *Bodegraven* odplouval k těm spásným světlům na moři. K Pippě. Pippa připlula s bitevními loděmi, aby *Bodegraven* dopravila do bezpečí. Nejspíš jí šlo o to zajistit, že na palubě bude Sofie s Emilem, ale stejně... přišla. Ofión přišel.

Slzy jí stékaly po tvářích a dopadaly na dřevěná prkna. Všechno ji bolelo.

Věděla, že se to stane, když zajde moc daleko a bude vyžadovat příliš moci jako dnes v noci. Prvosvětlo vždycky bolelo o tolik víc než elektrina. Ožehlo jí vnitřnosti, a přitom ji nutilo toužit po větší dávce jeho oslnivé moci. Proto se mu vyhýbala, jak jen to šlo. Proto představila, že získají Emila, velení, Pippu a její Soumračný oddíl tolik lákala.

Teď už v ní nic nezbyvalo. Ani jiskra moci. A nikdo ji nepřijde zachránit.

Na mole zaduněly kroky a jejich rytmus jí otrásal tělem. Sofie pocítila osten bolesti a kousla se do rtu.

Nablýskané černé boty se zastavily pár palců před jejím nosem. Sofie upřela zdravé oko vzhůru. Laň k ní skláněla bledý obličej.

„Zlobivá holko,“ prohodila Laň tím krásným hlasem. „Pobila jsi elektrinou mé děsovlky.“ Sklouzla po Sofie jantarovými očima. „Máš skutečně pozoruhodnou moc. Tvůj bratr zrovna tak, když zničil mé ponorky. Zdá se, že všechny pověsti o vašem rodu jsou pravdivé.“

Sofie neodpověděla.

Lovkyně špiónů se mírně usmála. „Řekni mi, komu jsi předala informace, a já odejdu z mola a nechám tě žít. Dovolím ti znovu spatřit tvého milovaného bratříčka.“

Sofie skrz ztuhlé rty ucedila: „Nikomu.“

Laň pouze odvětila: „Tak se projedeme, Sofie Renastová.“

Děsovlci Sofie přenesli na ničím nápadnou loď. Nikdo nepromluvil, když vypluli na moře. Uplynula hodina a obloha zesvětlala. Když byli tak daleko od pobřeží, že pevnina už nepřipomínala temný stín proti noční obloze, Laň zvedla ruku. Motory utichly a loď se pohupovala na vlnách.

Nablýskané, po kolena vysoké boty se opět přiblížily k Sofie, která nyní ležela spoutaná a gorsijská pouta na zápěstích tlumila její moc. Noha jí brutální bolestí znecitlivěla.

Laň kývla na jednoho vlka a přikázala, ať zvedne Sofie na nohy. Sofie se kousla do jazyka, aby nevykřikla bolestí. Další vlk odklopil zadní čelo lodi, za nímž se nacházela malá plošina. Sofie se stáhlo hrdlo.

„Vzhledem k tomu, že tvůj bratr odsoudil řadu říšských vojáků v tomto druhu smrti, to pro tebe bude odpovídající trest,“ pronesla Laň. Přešla na plošinu a podle všeho si nedělala starost s tím, že jí na boty stříká voda. Vytáhla z kapsy bílý kamínek, zvedla ho, aby si ho Sofie mohla prohlédnout, a pak ho hodila do vody. Bystrým vanským zrakem sledovala, jak padá hloub a hloub do inkoustové černi.

„V takové hloubce se nejspíš utopíš, než dopadneš na dno,“ usoudila Laň. Zlaté vlasy jí klouzaly po panovačné tváři. Schovala ruce do kapes, zatímco vlci klekli Sofie k nohám a spoutali je řetězy zatíženými olověnými závažími.

„Zeptám se tě znovu,“ pronesla Laň a naklonila hlavu. Stříbrný nákrčník se jí zaleskl na šíji. „Komu jsi předala informace, které jsi získala, než ses vydala do Kavally?“

Sofie cítila bolest v místech, kde jí chyběly nehty. Viděla tváře lidí z tábora. Těch, které tam nechala. Šlo jí o Emila, jenže Ofiόν měl v tolika ohledech pravdu. A jakási malá část její duše byla ráda, že mohla pro Ofión zabít, bojovat za ty lidi. Bude za ně a za Emila bojovat i teď. Skrz zatnuté zuby ucedila: „Řekla jsem vám, že nikomu.“

„Tak dobrá.“ Laň ukázala na vodu. „Víš, jak to skončí.“

Sofie zachovávala kamenný výraz, aby nedala najevo překvapení na tím, jaké má štěstí. Brala to jako poslední dar od Solase. Očividně ani Laň nebyla tak chytrá, jak si namlouvala. Nabídla jí rychlou strašnou smrt, to však nebylo nic ve srovnání s nekonečným mučením, které Sofie očekávala.

„Postavte ji na plošinu.“

Děsovlk, mohutný tmavovlasý muž, s úšklebkem namítl: „My to z ní dostaneme.“ Mordoc, Lanin pobočník. Vzbuzoval skoro stejný strach jako jeho velitelka, obzvláště se svými jedinečnými vlohami.

Laň se na něj ani nepodívala. „Nehodlám tím ztrácet čas. Tvrdí, že to nikomu neřekla, a já bych jí věřila.“ Nevzrušeně se usmála. „Takže ty informace zemřou spolu s ní.“

Nic víc nemusela říkat. Vlci dovedli Sofie na plošinu. Sofie potlačila výkřik, když se jí stehem prohnala palčivá bolest. Ledová voda vystříkla a promočila jí oblečení. Pálila ji na kůži a znecitlivěla ji.

Sofie se nedokázala přestat třást. Snažila se zapamatovat si polibek vzduchu, vůni moře, šed' oblohy před svítáním. Svítání, od kterého ji dělily pouhé minuty, už neuvidí. Už znovu žádné další nezažije.

Považovala krásu a jednoduchost života za samozřejmost. Teď litovala, že si ho víc nevychutnala. Každický okamžik.

Jelení měnička nenuceně přistoupila blíž. „Nějaká poslední slova?“

Emile jim unikl. Na ničem jiném nezáleželo. Teď už bude v bezpečí.

Sofie se na Laň pokřiveně usmála. „*Táhni do Helu.*“

Mordocovy ruce zakončené drápy ji strčily z plošiny.

Ledová voda ji zasáhla jako výbuch bomby. Olovo na nohách padlo všechno, čím byla a čím by mohla být, a stáhlo ji pod hladinu.

Laň stála jako přízrak v mrazivé mlze Haldrenského moře a přihlížela, dokud Ogenas nepřijala Sofie Renastovou do své náruče.

1. ČÁST

ROKLINA

Na to, že bylo úterý večer, bylo v sálu Baletu Půlměsíčního města nezvykle plno. Bryce při pohledu na proudící davy ve foyer naplnil pocit tiché radosti a hrdosti.

Obrovský zájem diváků měl jediný důvod. Bryce by díky vlímu sluchu přísahala, že zaslechla, jak stovky hlasů všude okolo ní šeptají jméno *Juniper Andromeda*. Hvězda dnešního představení.

I přes hluk davu však vstupní síň prostupovala atmosféra důstojnosti a klidu, jako kdyby to byl chrám.

Bryce měla neodbytný pocit, že ji sochy všemožných bohů, které obklopovaly dlouhé foyer, pozorují. Nebo to možná byl pár postarších elegantně oblečených měničů, jenž postával u sochy ležící Cthony, bohyně země, která nahá čekala na objetí svého milence Solase. Měníči – podle pachu nějaké velké kočky, a navíc bohaté, pokud měla soudit podle jejich hodinek a šperků – na ni nepokrytě zírali.

Bryce jim věnovala mdlý nicneříkající úsměv.

Od jarního útoku zažívala něco na ten způsob skoro denně. Ze začátku ji ohromovalo a znervózňovalo, když za ní přicházeli lidé, kteří samým vděkem vzlykali. Teď ji jenom oculovali.

Ona ovšem lidem, kteří si s ní chtěli promluvit, kteří si s ní *potřebovali* promluvit, nic nevyčítala. Město se zotavilo – díky ní –, ale jeho obyvatelé...

Než její prvosvětlo problesklo Lunathionem, zahynulo obrovské množství lidí. Hunt měl štěstí. Hrozilo, že vydechne naposledy, ale pak ho prvosvětlo zachránilo. Pět tisíc lidí takové štěstí nemělo.

Jejich rodiny takové štěstí neměly.

Po Istru vyplulo do mlhy Čtvrti kostí tolik tmavých lodí, že připomínaly hejno labutí. Hunt ji vynesl na nebe, aby to viděla. Na nábreží podél řeky stály zástupy a jejich bolestné výkřiky se nesly až k nízkým oblakům, kde se s Huntem vznášeli.

Hunt ji jen pevněji objal a odletěl s ní domů.

„Vyfotíte si ji,“ zavolala teď na měniče Ember Quinlanová, která stála vedle mramorového torza Ogenas zvedající se z vln s kyprými prsy se ztvrdlými bradavkami a zvednutými pažemi. „Jen za deset zlatých marek. Patnáct, jestli se chcete vyfotit s ní.“

„Do pytle, mami,“ zamručela Bryce. Ember stála s rukama v bok a vypadala nádherně v šedých hedvábných šatech a pašmínovém šálu. „Prosím tě, nech toho.“

Ember otevřela pusu, jako kdyby chtěla měničům, které tak usměrnila a kteří nyní spěšně mířili k východnímu schodišti, říct něco dalšího, ale její manžel ji přerušil. „Přidávám se k Bryce,“ prohlásil Randall. V tmavě modrém obleku vypadal kouzelně.

Ember obrátila pobouřený pohled k Brycinu nevlastnímu otci – co se Bryce týkalo, jejímu jedinému otci –, ovšem Randall nenuceně ukázal na široký vlys za nimi. „Tamten mi připomíná Athalara.“

Bryce povytáhla obočí. Byla ráda, že změnil téma, a otočila se směrem, kam mířil prstem. Vlys zachycoval svalnatého muže z vílího rodu stojícího nad kovadlinou s kladivem zvednutým k obloze. Z oblohy šlehal blesk, který obklopoval kladivo a hnal se dolů k předmětu, na nějž mělo kladivo dopadnout: k meči.

Výjev byl označený stručným štítkem: *Neznámý sochař. Palmira, kolem 125 V. V.*

Bryce zvedla mobil, pořídila fotku a zobrazila si konverzaci, kterou s ní vedl Hunt *Athalar je lepší solbalista než já.*

To nemohla popřít. Minulý týden se jedno slunečné odpoledne vydali na místní solbalové hřiště, aby si zahráli, a Hunt s ní okamžitě ukázkově zametl. Cestou domů změnil své jméno v jejím telefonu.

Pár tahy palců odeslala fotku do éteru se vzkazem: *Tvůj dlouho ztracený příbuzný?*

Když mobil zastrčila do psaníčka, všimla si, jak se na ni máma dívá. „Co je?“ zamumlala.

Ember ale jen kývla k vlysu. „Kdo to má být?“

Bryce přečetla drobný nápis v pravém dolním rohu. „Stojí tu: *Vykování meče.*“

Ember přimhouřenýma očima přelétla napůl vyhlazený nápis. „V jaké je to řeči?“

Bryce se snažila zachovávat uvolněný postoj. „Ve starém vílím jazyce.“

„Aha.“ Ember našpulila rty a Randall se moudře vzdálil davem k imponantní soše Luny, která mířila lukem na oblohu. U nohou jí stáli dva lovečtí psi a jelen jí tiskl čenich k boku. „Takže jím ještě plynne mluvíš?“

„Jo,“ odpověděla Bryce a pak dodala: „Občas se mi hodí.“

„To si umím představit.“ Ember si odhrnula dozadu pramen černých vlasů.

Bryce přešla k dalšímu vlysu, který visel pod vysokým stropem na téměř neviditelných drátech. „Tenhle zachycuje první války.“ Přelétla očima reliéf vytesaný na deset stop dlouhém mramorovém vlysu. „Představuje...“ Nasadila neutrální výraz.

„Co?“ Ember přistoupila blíž k reliéfu zobrazujícím vojsko okřídlených démonů, kteří z nebe útočili na pozemní vojsko shromážděné na pláni pod nimi.

„Představuje příjezd vojsk Helu, která chtěla během prvních válek dobýt Midgard,“ dořekla Bryce a snažila se, aby z jejího tónu nešlo nic vyčíst. Vytláčit z mysli záblesk drápů, tesáků a kožnatých křídel... výstřely pušky, jejíž odraz jí vibroval v kostech, řeky krve v ulicích, křik, neustálý křik a...

„Člověk by si mýsl, že to teď bude populární výjev,“ podotkl Randall, když se k nim vrátil, aby si vlys prohlédl.

Bryce neodpověděla. Moc se jí nezamlouvalo probírat jarní události s rodiči. Zvláště uprostřed naditého foyer.

Randall kývl k nápisu. „Co stojí na tomhle?“

Uvědomovala si, že máma sleduje každé její mrknutí, proto zachovávala uvolněný postoj, zatímco pročítala text ve starém vílím jazyce.

Ne že by se pokoušela skrývat, co vytrpěla. Několikrát o tom s mámou a tátou mluvila. Jenže pokaždé to skončilo tím, že se Ember rozplakala nebo začala nadávat na Vany, kteří tolika nevinným neumožnili přístup do krytů. Když ke všem Bryciným tíživým emocím přibýly ještě máminy...

Bryce došla k závěru, že je snazší se o tom nezmiňovat. Raději to probrala s Huntem nebo to dostala z hlavy, když dvakrát týdně dřela na hodinách tance u madam Kyrach. Byly to drobné krůčky, než bude připravená promluvit si se skutečným terapeutem, jak jí navrhla Juniper, ale obojí jí nesmírně pomáhalo.

V duchu text přeložila. „Je to součást rozsáhlejší sbírky, která by nejspíš zabrala celý vnitřek budovy. Každý reliéf vypráví jinou část příběhu. Na tomhle se píše: *A tak sedm princů Helu pohlíželo se závěstí na Midgard a vyslalo své kleté hordy proti našim spojeným vojskům.*“

„Očividně se za patnáct tisíc let nic nezměnilo,“ poznamenala Ember a oči jí potměněly stíny.

Bryce držela jazyk za zuby. Nikdy mámě neřekla o princí Aidasovi. O tom, jak jí už dvakrát pomohl a jak se zdálo, že neměl tušení o zákeřných plánech svých bratrů. Kdyby se máma dozvěděla, že se paktuje s pátým princem Helu, museli by přehodnotit význam fráze *rozzuřit se k nepřítelosti*.

Potom však Ember řekla: „Nemohla sis najít práci *tady*?“ Ukázala snědou rukou k velkolepému vchodu budovy baletu, v jejímž foyer a v pár dalších poschodích neustále probíhaly nové výstavy. „Máš na to kompetence. Bylo by to pro tebe perfektní.“

„Nenabízejí žádná volná místa.“ Byla to pravda. Bryce kromě toho nechtěla využít své postavení princezny, aby získala zaměstnání. Chtěla pracovat na místě, jakým bylo oddělení výtvarného umění Baletu, na základě vlastních zásluh.

Její práce ve Vílím archivu... Dobrá, tu rozhodně získala, protože na ni pohlíželi jako na vílí princeznu. Jenže to z nějakého důvodu nebyla stejná věc. Protože o tu práci tolik nestála.

„Proč jsi to aspoň *nezkusila*?“

„Mami,“ namítla Bryce o něco ostřejším tónem.

„Bryce.“

„Dámy,“ dodal Randall. Chtěl tou škádlivou poznámkou zaplašit narůstající napětí.

Bryce se na něj vděčně usmála, ale neušlo jí, že se máma mračí. S povzdechem vzhledla k lustru v podobě vybuchující hvězdy nad slavnostně oblečeným zástupem. „Fajn, mami. Ven s tím.“

„S čímkem?“ zeptala se Ember nevinně.

„S tvým názorem na mou práci,“ ucedila Bryce mezi zuby. „Roky jsi mi předhazovala, že dělám asistentku, a když teď mám lepší zaměstnání, tak ti to pořád nepříjde dost dobrý?“

Tady rozhodně nebylo správné místo na hádky, když kolem korzovalo moře lidí, kteří je mohli slyšet, jenomže už toho měla po krk.

Ember to podle všeho nevadilo, když odpověděla: „Nejde o to, že to není dost dobrá práce. Problém je v tom, kde pracuješ.“

„Vílí archiv funguje nezávisle na *něm*.“

„Vážně? Protože já si pamatuju, jak se chvástal, že je to v podstatě jeho osobní knihovna.“

Bryce napjatým hlasem namítla: „Mami, galerie skončila. Potřebuju práci. Promiň, že zrovna v tuhle chvíli nedokážu sehnat normální zaměstnání v korporátu od devíti do pěti. Nebo že zdejší oddělení výtvarného umění nikoho nehledá.“

„Prostě jenom nechápu, proč byste nemohly s Jesibou něco vymyslet. Pořád má ten sklad. Určitě potřebuje pomoci s tím, co tam provádí.“

Bryce měla co dělat, aby neprotočila panenky. Jesiba během pár dní po útoku na město galerii vyklidila, včetně vzácných svazků, které představovaly veškeré pozůstatky starodávné Velké knihovny Parthu. Většina ostatních Jesibiných starožitností se nyní nacházela v hromádách krabic ve skladu, ale Bryce netušila, kam černokněžnice knihy z Parthu, jedny z mála památek na smrtelnický svět před příchodem Asteri, zašila. Byl zázrak, že Asteri nikdo nedal tip ohledně existence zapovězených knih. „Když budu tolikrát žádat o práci, bude to vypadat jako zoufalý škemrání.“

„A to přece nemůžeme po princezně chtít.“

Už nedokázala spočítat, kolikrát mámě opakovala, že není žádná princezna. Nechtěla jí být a bylo sakra zřejmé, že ani Podzimní král nestojí o to, aby se jí stala. Nemluvila s tím hajzlem od toho, co za ní přišel do galerie, krátce před konfrontací s Micahem, kdy odhalila, jaká moc jí proudí žilami.

Musela se ovládnout, aby se nepodívala na svůj hrudník, kde věčko výstřihu vzdušných bledě modrých šatů, které sahalo až pod prsa, odhalovalo znamení ve tvaru hvězdy. Vzadu byl výstřih našťestí dost strážlivý, takže skryl vytetovaný Lunin roh. Ta bílá hvězda se na její pihovaté bronzové kůži ostře vyjímal jako stará jizva. Ani za tři měsíce od útoku na město se nezačala vytrácet.

Bryce už ztratila přehled, kolikrát mámu od toho, co včera večer přijeli, přistihla, jak na hvězdu hledí.

Kolem prošel hlouček překrásných žen – podle vůně cedru a mechu nejspíš lesní nymfy – se sklenkami šampaňského v rukách a Bryce ztišila hlas. „Co chceš slyšet? Že se odstěhuju zpátky do Nidarosu a budu předstírat, že jsem normální?“

„Co je tak špatného na tom být normální?“ Mámina spanilá tvář žhnula vnitřním ohněm, který nikdy neochabl – nikdy za žádných okolností nepohasínal. „Myslím, že Huntovi by se tam líbilo.“

„Hunt pořád pracuje pro Třiatřicátou, mami,“ připomněla jí Bryce. „Pro živýho boha, je pobočník velitele. A i když tě možná chlácholí, když tvrdí, že by *děsně* rád žil v Nidarosu, ani na okamžik si nemyslí, že mluví vážně.“

„Pěkně jsi ho hodila přes palubu,“ prohodil Randall, zatímco věnoval pozornost nedaleké informační cedulce.

Než Bryce stihla odpovědět, ozvala se Ember: „Nemysli si, že jsem si nevyšimla, že mezi vámi něco nehraje.“

Mohla se na mámu spolehnout, že v rozmezí pěti minut začne o dvou tématech, o kterých se nechtěla bavit. „Jak to?“

„Jste spolu, ale ne *spolu*,“ prohlásila Ember bez obalu. „Co se děje?“

„Do toho ti nic není.“ A taky že nebylo. Ovšem jako by ji Hunt zaslechl, protože v tu chvíli jí v psaníčku zabučel mobil. Bryce ho rázně vytáhla a mrkla na displej.

Hunt jí napsal: *Můžu jenom doufat, že jednou budu mít takové břišáky.*

Bryce nedokázala skrýt pousmání, po očku koukla na svalnatého muže z vílího rodu na vlysu a odpověděla: *Myslím, že ho v tomhle ohledu snadno přebiješ...*

„Nezkoušej mě ignorovat, Bryce Adelaide Quinlanová.“

Mobil zabzučel znovu, ale Bryce si odpověď nepřčetla a místo toho řekla mámě: „Můžeš to prosím nechat být? A nezmiňuj se o tom, až dorazí Hunt.“

Ember otevřela pus, ovšem Randall ji předběhl: „Domluveno. Až se Hunt ukáže, nebude žádný výslech o práci a milostném životě.“

Máma se pochybovačně zamračila, jenže Bryce řekla: „Mami, prostě... přestaň, dobře? Práce mi nevadí a vztah mezi mnou a Huntem je přesně takový, jak jsme se dohodli. Vede se mi dobře. Už to nebudeme dál rozebírat.“

Byla to lež. V jistém smyslu.

V práci se jí ve skutečnosti líbilo, a to hodně. V soukromém křídle Vílího archivu se nacházela doslova pokladnice starých artefaktů, které byly stovky let trestuhodně zanedbávané a teď bylo potřeba je prozkoumat a zkatalogizovat, aby je na jaře mohli odvézt na putovní výstavu.

Bryce si sama určovala pracovní dobu a zodpovídala se jen vedoucímu výzkumu, sovímu měnič – jednomu z mála nevílich zaměstnanců –, který pracoval pouze od setmění do svítání, takže se sotva vídali. Nejhorší část dne byl příchod do rozsáhlého komplexu skrz hlavní budovy, kde na ni zírali strážci. Někteří se dokonce ukláněli. Pak musela projít hlavním atriem, kde ji pro změnu provázely pohledy knihovníků a návštěvníků.

Poslední dobou na ni zírali všichni a do prdele, ona to tak nenáviděla. Jenomže se nechtěla mámě s ničím z toho svěřit.

Ember řekla: „Dobře. Pochop, že si prostě dělám starosti.“

V Brycině hrudi cosi zjihlo. „Já vím, mami. A vím...“ Dělal jí potíže najít správná slova. „Vážně mi pomáhá, když vím, že se můžu odstěhovat zpátky domů, když budu chtít. Ale teď zrovna ne.“

„My to chápeme,“ vložil se do hovoru Randall, věnoval Ember významný pohled, objal ji kolem pasu a odvedl ji k vlysu na protější straně foyer.

Bryce využila toho, že soustředili pozornost jinam, vytáhla mobil a zjistila, že jí Hunt napsal dvě zprávy.

Chceš si moje břišáky přepočítat, až se vrátíme z baletu domů?

Zamravenčilo ji v břiše, a když zatnula prsty ve střevidcích, ještě nikdy nebyla tak vděčná, že rodiče mají smrtelnický čich.

Hunt taky dodal: *Mimochodem, jsem tam za pět minut. Isaiah mě zdržel s novým případem.*

Poslala mu zvednutý palec a odpověděla: *Prosíííím, doraz co nejdřív. Zrovna jsem dostala pěkný pojeb kvůli práci. A tobě.*

Hunt okamžitě odepsal. Bryce se pomalu vydala za rodiči obdivujícími vlasy a přitom si přečetla jeho zprávu: *Proč kvůli mně?*

„Bryce,“ zavolala máma a ukázala na vlasy před sebou. „Koukni na tenhle. Je na něm PP.“

Bryce vzhledla od telefonu a zakřenila se. „Drsná bojovnice Puddinová Piškotka.“ Na stěně visel reliéf s pegasem – i když na rozdíl od hračky z Brycina dětství nešlo o jednorožčího pegase –, který se hnal do bitvy. Na hřbetě mu seděla postava ve zbroji s tváří skrytou pod přilbou a s pozvednutým mečem. Bryce výjev vyfotila a poslala ho Huntovi.

PP z prvních válek se hlásí do služby!

Už se chystala odpovědět na Huntův dotaz *Proč kvůli mně?*, když máma řekla: „Vyříd' Huntovi, ať přestane flirtovat a hodí sebou.“

Bryce se na ni zamračila a odložila mobil.

Od toho, co jako dcera Podzimního krále prozradila svůj původ, se tolik věcí změnilo: lidi na ni civěli, na ulici nosila klobouk a sluneční brýle, aby si uchovala jistou dávku anonymity, a potom ta práce ve Vílím archivu. Aspoň že její máma byla pořád stejná.

Neměla potuchu, jestli ji to má uklidňovat, nebo ne.

Když vstoupili do soukromé lóže v části divadla vyčleněné pro anděly – v prvním poschodí po levé straně hlediště –, Bryce se široce usmála na těžkou zlatou oponu, za níž se skrývalo hlediště. Do začátku představení zbývalo jen deset minut. Potom svět uvidí, jak je Juniper neskutečně talentovaná.

Ember elegantně usedla na jednu z židlí s polstrováním z rudého sametu v čele lóže a Randall si zabral místo vedle ní. Brycina máma se neusmívala. Vzhledem k tomu, že se v protější části divadla nacházely lóže pro členy vlády královské rodiny, Bryce se jí vůbec nedivila. A vzhledem k tomu, kolik vznešených Vanů v nádherných šatech a oblecích ozdobených šperky na Bryce zíralo, byl zázrak, že jim Ember ještě neukázala prostředníček.

Randall nad jejich skvělými sedadly uznale hvízdal a nahlédl přes zlaté zábradlí. „Hezký výhled.“

Vzduch za Bryce získal elektrizující náboj, zavibroval a ožil. Naskočila jí husí kůže. Z vestibulu se ozval mužský hlas: „Mít křídla má jisté výhody: nikdo nechce sedět za vámi.“

Vypěstovala si zvláštní cit pro Huntovu přítomnost. Jako by ve větru dokázala vycítit blesk. Stačilo, aby vešel do místnosti, a ona to poznala podle nárůstu energie v těle. Sama její krev odpovídala na jeho, stejně jako její magie.

Teď Hunta uviděla, jak stojí ve dveřích a popotahuje za černou kravatu, kterou měl na krku.

Prostě... sakra.

Měl na sobě černý oblek a bílou košili. Obojí bylo dokonale strážné na jeho silné svalnaté tělo a výsledný dojem byl ohromující. Když k tomu připočetla šedá křídla, která ho obklopovala jako rám, byla ztracená.

Hunt se vědoucne usmál, ale potom kývl na Randalla. „Vypadáš dobře, chlape. Omlouvám se, že jdu pozdě.“ Bryce sotva slyšela tátovu odpověď, když obdivovala doslova malachskou hostinu, kterou měla před sebou.

Hunt se před měsícem nechal ostříhat. Ne moc, protože včas zakročila, než stylist, muž z rodu draki, stihl zkrátit všechny ty krásné kadeře, ovšem Hunt už neměl vlasy po ramena. Kratší sestřih mu slušel, ale týdnem nato to byl ještě pořád šok vidět, jak má vlasy v týle úpravně zastřižené a zpod solbalové čepice vpředu neposedně vykukuje jen pár pramenů. Dnes večer je však dokázal zkrotit, takže vyniklo jeho mužné čelo.

I to pro ni byl šok: už neměl potetovanou kůži. Nezbyla žádná památka na roky muk, která vytrpěl, kromě C, jež krylo tetování otroka

na pravém zápěstí a označovalo ho jako svobodného muže. Nezískal plné občanství, ale měl k němu blíž než peregrini.

Ta značka byla ukrytá pod lemem jeho saka a košile pod ním a Bryce zvedla oči k Huntově tváři. Když uviděla nezastíranou touhu, která vyzařovala z jeho tmavých zešíkmených očí, vyschlo jí v ústech. „Tobě to taky sluší,“ prohodil a mrkl na ni.

Randall si odkašlal, ale zalistoval programem. Ember vedle něj ho napodobila.

Bryce si rychle pohladila předeek modrých šatů. „To myslíš tyhle starý hadry?“

Hunt se uchechtl a znovu zatahal za kravatu.

Bryce si povzddechla. „Prosím tě, neříkej mi, že patříš k těm velkým drsným chlapům, kteří si v jednom kuse stěžují, protože se museli oblíct do společnosti.“

Teď byla s odkašláním na řadě Ember, ovšem Huntovi zaplály v očích škádlivé jiskřičky, když odpověděl: „Naštěstí to nemusím absolvovat často, co?“

Vtom někdo zaklepal na dveře lóže a vstoupil číšník satyr s tácem šampaňského zdarma. „Od slečny Andromedy,“ sdělil jim muž s rozeklanými kopyty.

Bryce se usmála od ucha k uchu. „Páni.“ V duchu si poznamenala, že musí objednat dvojnásobně větší kytici, kterou chtěla zítra poslat June. Vzala si sklenku, kterou jí satyr nabídl, než ji však stihla zvednout ke rtům, Hunt jí něžně položil ruku na zápěstí a zadržel ji. Na konci jara oficiálně odvolala pravidlo, že si nedá ani kapku alkoholu, ale měla dojem, že jeho dotek nijak nesouvisí s tím, že by jí chtěl připomenou, ať pije pomalu.

Zvedla obočí, počkala, až číšník odejde, a zeptala se: „Chceš si připít?“

Hunt sáhl do vnitřní kapsy saka a vytáhl krabičku mentolek. Nebo to aspoň jako mentolky vypadalo. Sotva stihla zareagovat, když jí jednu bílou tabletku hodil do sklenky.

„Co to do *Helu* —“

„Je to jen test.“ Hunt si prohlížel její skleničku. „Jestli do pití někdo přidal drogu nebo jed, tak zezelená.“

Ember souhlasně dodala: „Ten satyr tvrdil, že nám šampaňské poslala Juniper, ale jak to můžeš vědět, Bryce? Mohlo by v něm být cokoli.“ Máma kývla na Hunta. „Myslí ti to.“

Bryce chtěla něco namítnout, ale... Hunt měl pravdu. „A co s ním mám teď dělat? Je zničené.“

„Pilulka nemá žádnou chuť,“ vysvětlil Hunt, a když si šampaňské zachovalo bledě zlatavou barvu, přitukl si s ní. „Tak na ex.“

„To zní fakt na úrovni,“ poznamenala, ale napila se. Šampaňské pořád chutnalo jako šampaňské. Nezachytila žádnou pachutí rozpuštěné pilulky.

Zlaté nástěnné svícny a lustry v podobě tříšticích se hvězd dvakrát potemněly jako varování, že zbývá pět minut do začátku představení, a Bryce se s Huntem posadila za rodiče. Z tohoto úhlu tak tak rozeznala Fury v první řadě.

Huntovi podle všeho neuniklo, kam se dívá. „Nechtěla sedět s námi?“

„Ne.“ Bryce si prohlížela kamarádky lesklé černé vlasy a černý oblek. „Chce vidět každou kapku Juniperina potu.“

„Jeden by mýsl, že je vidí každou noc,“ odpověděl Hunt suše a Bryce na něj spiklenecky zakroutila obočím.

To už se ale Ember otočila na židli a na tváři jí zářil upřímný úsměv. „Jak se vede Fury a Juniper? Už se k sobě nastěhovaly?“

„Před dvěma týdny.“ Bryce natáhla krk, aby si Fury důkladně změřila, zatímco ta, jak se zdálo, pročítala program. „A mají se vážně dobře. Podle mě tady Fury tentokrát zůstane.“

Máma se jí obezřetně zeptala: „A co ty a Fury? Víš, že to mezi vámi bylo nějakou dobu všelijaké.“

Hunt byl natolik ohleduplný, že obrátil pozornost k telefonu. Bryce nenuceně listovala stránkami programu. „Nějakou dobu nám trvalo, než jsme si všechno ujasnily. Ale už jsme se usmířily.“

Randall se zeptal: „Dělá Axtarová pořád to, co umí nejlíp?“

„Jo.“ Bryce byla ráda, že nemusí kamarádky povolání nájemného zabijáka dál rozvádět. „Ale je šťastná. A co je hlavní, ona a June jsou spolu šťastné.“

„To je dobře,“ řekla Ember s mírným pousmáním. „Jsou tak krásný pár.“ A protože její máma byla... no, její máma, přelétla pohledem

Bryce a Hunta a bez stopy uzardění podotkla: „Vy dva byste byli taky, kdybyste se zatraceně trochu sebrali.“

Bryce se svezla na židli a zvedla program, aby si zakryla obličej. Proč už nezačali zhasínat světla? Ovšem Hunt se nenechal rozhodit a odpověděl: „Kdo si počká, ten se dočká, Ember.“

Bryce se zamračila nad jeho arogantním a pobaveným tónem, mrskla s programem do klína a prohlásila: „Dnešní večer pro June hodně znamená. Co ho nekazit nesmyslným žvaněním?“

Ember poplácala Bryce po koleně a obrátila se zpátky k jevišti.

Hunt dopil šampaňské a Bryce vyschlo v puse nanovo, když sledovala, jak svaly jeho mohutné silné šíje pracují, zatímco polyká. Potom dodal: „A já si myslel, že máš pro žvanění slabost.“

Bryce měla na vybranou, že buď začne slintat, nebo se od něj odvrátí, a tak aby si nezničila šaty, raději pozorovala dav, který mířil na místa. Nejedna divák zalétl pohledem k její lóži.

Obzvlášť ti, kteří seděli ve vílí lóži naproti. Otce ani Ruhna nikde nezahlédla, ale poznala pár odměřených obličejů, včetně rodičů Tristana Flynna – lorda a lady Hawthornových. Jejich dcera a profesionální snobka Sathia seděla mezi nimi. Vypadalo to, že nikoho z načančaných šlechticů Brycina přítomnost netěšila. Výborně.

„Nezapomeň, že dnešní večer pro June hodně znamená,“ broukl Hunt se zvednutými koutky rtů.

Zachmuřila se na něj. „Cože?“

Hunt pokývl k vílím šlechticům, kteří po nich z opačné strany divadla vrhali jízlivé úšklebky. „Je mi jasné, že přemýšlíš, jak je pořádně vytočit.“

„To se pleteš.“

Sklonil se k ní, a když začal šeptat, jeho dech jí zlehka ovanul krk: „Přemýšlela jsi o tom a já to vím, protože jsem uvažoval o tom samém.“ Shora i zdola zazářilyblesky několika fotoaparátů a Bryce věděla, že lidi nefotí oponu.

Odtáhla se dozadu a prohlédla si Hunta. Zнала jeho tvář stejně dobře jako svou vlastní. Na okamžik, na příliš krátkou věčnost na sebe upírali zrak. Bryce polkla, ale nedokázala se přimět pohnout. Přerušit kontakt.

Huntovi poskočil ohryzek, jenže taky nic neřekl.

Tři podělaný *měsíce* tohohle mučení. Kvůli jejich pitomé dohodě, že budou přátelé, ale i něco víc. Něco víc, ovšem bez výhod fyzického vztahu.

Nakonec jí Hunt sevřeným hlasem sdělil: „Je od tebe moc hezké, že jsi přišla Juniper podpořit.“

Odhrnula si vlasy přes rameno. „V tvým podání to zní jako nesmírná oběť.“

Pokývl k řadám vílích šlechticů, kteří se stále tvářili pohrdavě. „Tady si nemůžeš nasadit klobouk a sluneční brýle, takže... ano.“

„Byla bych radši, kdyby nám sehnala místa úplně vzadu,“ připustila.

Juniper jim ovšem s ohledem na Huntova křídla obstarala tuhle loži. Zrovna v místě, kde mohli všichni vidět Hvězdnou princeznu a Padlého anděla.

Hudebníci začali ladit a zvuky pozvolna procitajících houslí a fléten odvedly Brycinu pozornost k jevišti. Svaly se jí instinktivně napnuly, jako kdyby se připravovaly k pohybu. K tanci.

Hunt se k ní znovu sklonil a tiše zavrnl: „Víš, že vypadáš překrásně?“

„Jistě,“ odpověděla, i když se musela kousnout do rtu, aby se neuculovala. Světla začala pohasínat, a tak se rozhodla hodit všechno za hlavu. „Kdy že ti budu moct spočítat břišáky, Athalare?“

Anděl si odkašlal – poprvé, podruhé –, poposedl na židli a jeho peří zašelestilo. Bryce se se zadostiučiněním usmála.

„Za čtyři měsíce, Quinlanová,“ zabručel.

„A tři dny,“ připomněla mu.

V narůstající tmě mu zářily oči.

„O čem se to vy dva tam vzadu bavíte?“ zajímala se Ember a Bryce, aniž by odtrhla pohled od Huntových očí, odpověděla: „O ničem.“

Jenže to nebylo nic. Šlo o hloupou dohodu, kterou s Huntlem uzavřela: místo toho, aby rovnou skočili do postele, počkají s naplněním svých tužeb do zimního slunovratu. Během léta a podzimu se budou blíž poznávat, aniž by museli čelit psychotickým archandělům a démonům, kteří by se mohli potloukat kolem.

A dostáli slovu. Měli dovoleno se navzájem trýznit flirtováním, ale někdy, obzvláště dnešní večer... Bryce litovala, že to vůbec navrhla. Nej-

radši by ho odvěkla do úschovny kabátů ve foyer a ukázala mu, jak moc se jí jeho oblek líbí.

Čtyři měsíce, tři dny a... Zkontrolovala maličké hodinky na zápěstí. Čtyři hodiny. Jakmile o zimním slunovratu hodiny ohlásí půlnoc, ona se přihlásí o něco jiného...

„Při planoucím Solasovi, Quinlanová,“ zamručel Hunt a opět si poposedl.

„Promiň,“ zamumlala a podruhé během jedné hodiny byla vděčná, že její rodiče nemají tolik vyvinutý čich jako on.

Jenže Hunt se zasmál, položil ruku na opěradlo její židle a zajel jí prsty do rozpuštěných vlasů. Vypadal spokojeně. Cítil se tu naprosto suverénně.

Ohlédla se na rodiče, kteří seděli podobně blízko, a musela se usmát. I její máma si dávala načas, než se s Randallem oddali vášni. Tedy, ze začátku k něčemu došlo... Bryce si o nich nedovolila víc přemýšlet. Věděla však, že trvalo skoro rok, než dali najevo, že jsou oficiálně spolu. A zatraceně dobře jim to vyšlo.

Proto si měsíců s Huntem tolik vážila. Stejně jako si vážila hodin tance s madam Kyrá. Nikdo kromě Hunta naplno nechápal, čím si prošla – jen on byl tehdy u brány.

Přelétla pohledem úchvatné rysy jeho tváře a na rtech jí znovu zahrál úsměv. Kolik nocí nešli spát a mluvili spolu o všem a o ničem? Objednali si domů večeři, dívali se na filmy, reality show nebo na sol-bal, hráli videohry nebo seděli na střeše domu a pozorovali, jak malachim, čarodějnice a draki poletují po obloze jako komety.

Pověděl jí tolik věcí o své minulosti, smutných, strašných i radostných, a ona chtěla vědět všechno. Čím víc se dozvíдалa, tím víc se přistihovala, že se mu taky svěří, a čím víc...

Hvězda na její hrudi zaplála.

Bryce na ni přitiskla ruku. „Neměla jsem si brát ty pitomé šaty.“

Její prsty dokázaly sotva skrýt hvězdu, která v setmělém divadle žhnula bílým světlem a ozařovala všechny tváře, jež se teď obrátily jejím směrem, zatímco orchestr ztichl a očekával příchod dirigenta.

Neodvážila se podívat na víly na protější straně sálu. Vidět jejich znechucení a opovržení.

Ember a Randall se otočili na židlích. Táta se znepokojeně mračil a Ember měla strachy vytřeštěné oči. I ona si uvědomovala, že víly Bryce pohrdavě pozorují. Celý život ji před nimi skrývala, protože věděla, jak by zareagovaly na moc, která z ní nyní vyzařovala.

Nějaký kretén z obecenstva vykřikl: „*Hej! Zhasni to světlo!*“ Bryce doslova hořely tváře, když se pár lidí rozchechtalo a zase rychle zmlklo.

Mohla jen hádat, že se poblíž vyskytla Fury.

Zakryla hvězdu oběma rukama. Znamení mělo ve zvyku začít zářit v těch *nejhorších* možných chvílích – tahle byla jenom nejtrapnější. „Neumím ji zhasnout,“ zabručela a už už chtěla vstát a dát se na útěk do chodby za závěsem.

Hunt jí však po jizvě přejel teplou suchou rukou a zlehka se dotkl jejích prsou. Jeho dlaň byla dost široká, aby znamení skryla a zastavila jeho světlo. Stále mu prozařovalo mezi prsty a barvilo jeho světle hnědou kůži do narůžovělé zlaté, ale dokázal záři utlumit.

„Přiznej se. Jde ti jenom o to, abych tě mohl ohmatávat,“ zašeptal a Bryce navzdory všemu unikl přitroublý radostný smích. Zabořila mu tvář do ramene a hladká látka jeho obleku ji zastudila na tvářích a čele. „Potřebuješ pauzu?“ zeptal se a Bryce věděla, že probodává pohledem všechny zmetky, kteří na ni dál čuměli. Vílí šlechtici syčeli něco o *ostudě*.

„Neměli bychom odejít?“ zeptala se Ember ostrým hlasem plným obav.

„Ne,“ odpověděla Bryce chraplavě a přikryla Huntovu ruku svojí. „Jsem v pohodě.“

„Nemůžeš tady takhle sedět,“ namítla Ember.

„Jsem v pohodě, mami.“

Hunt neodtáhl ruku. „Jsme zvyklí, že na nás zírají. Vid', Quinlanová?“ Vrhla na Ember široký úsměv. „Nebudou na nás zkoušet žádné levárny.“ V jeho úsměvu byla skrytá hrozba, připomínka pro všechny, kdo je pozorovali, že nebyl jen Hunt Athalar, ale taky Umbra Mortis. Stín smrti.

To jméno si právem zasloužil.

Ember uznale kývla a Randall na Hunta s povděkem mrkl. V tu chvíli se naštěstí dostavil dirigent a divadlo zaplnil krátký potlesk.

Bryce se zhluboka nadechla a pak pomalu vydechla. Nemohla v nejmenším rozhodovat o tom, kdy hvězda začne zářit ani kdy zhasne. Upila doušek šampaňského a nevzrušeně prohodila k Huntovi: „Zítra můžem na bulvárních stránkách čekat titulek: *Nadržený Umbra Mortis osahává při baletu Hvězdnou princeznu*.“

„Skvěle,“ broukl Hunt. „To mi u Třiatřicáté vylepší pověst.“

Bryce se přes všechno usmála. Tohle byla jedna z jeho mnohých schopností – dokázal ji rozesmát, i když to vypadalo, že ji chce celý svět ponížit a zapudit.

Když jeho prsty na její hrudi ztmavly, ulehčeně si povzdechla. „Dík,“ řekla, zatímco dirigent pozvedal taktovku.

Hunt jí pomalu, neskutečně pomalu sundal ruku z hrudníku. „To nestálo za řeč, Quinlanová.“

Opět se na něj po očku podívala, zaujatá tím, jak změnil tón hlasu. Vtom však orchestr spustil melodickou předeihu, opona se roztáhla a Bryce se bez dechu naklonila vpřed v očekávání kamarádčina velkolepého nástupu.

Bryce se snažila nechvět blahem, když ji Hunt cestou vzhůru po prochozených schodech vedoucích k Ruhnovu domu popostrčil křídlem.

Ruhn to nazval *malým setkáním*, když jí zavolal a pozval je, ať se u něj po baletu zastaví. Vzhledem k tomu, že by po alkoholu nejradši sáhla už jen při představě, že by si ji máma mohla znovu podat kvůli její práci, sexuálnímu životu a princeznovskému statusu, tak s Hunttem vyložila rodiče u jejich hotelu, pak se u ní v bytě převlékli – na té části Hunt trval s bručením, že se *toho obleku musí sakra zbavit* – a zalétli sem.

Vypadalo to, že se sem dostavilo celé Staré náměstí: víly, měničci a lidi ze všech rodů popíjeli, tančili a povídali si. V ubohé variaci na předzahrádku hlouček zelenovlasých říčních nymf a faunů, mužů i žen, trefoval na body pytlíky hrací desku. Skupinka mužů z vílího rodu za nimi – podle svalů a nafoukaného postoje nejspíš členové pomocných sborů – byla zaujatá naprosto *strhujícím* soubojem v bocce.

Vyprahlý den vystřídala noc sladká jako šepot a dost teplá, aby se to ve všech barech, kavárnách a klubech v blízkosti Starého náměstí – obzvlášť na Střelecké ulici – hemžilo hosty. Bryce i přes burácející hudbu, která se nesla z Ruhnova domu, zachytila hlasité basové tóny linoucí se z ostatních domů na ulici, z baru na rohu a aut projíždějících kolem.

Všichni oslavovali, že jsou naživu.

Což by taky měli.

„Fury a June už tam jsou,“ zavolala Bryce na Hunta přes všech ten hluk, když kráčeli po rozvrzaných schodech politých pivem k Ruhnovu domu. „June mi napsala, že je najdeme v obýváku.“

Hunt přikývl, i když dál upřeně sledoval slavicí zástup. I tady si lidé všude okolo všimli, že dorazili Hvězdná princezna a Umbra Mortis. Dav se rozestupoval, aby jim uvolnil cestu, a někteří lidi se dokonce stáhli do bezpečné vzdálenosti. Bryce ztuhla, ale Hunt kráčet nenuceně dál. Byl na podobné pitomosti už nějaký čas zvyklý. A i když už oficiálně nebyl Stínem smrti, lidi nezapomněli, co ještě nedávno dělal. Komu sloužil.

Zamířil do obýváku vlevo od vstupní haly a absurdně vypracované svaly jeho ramenou se při každém kroku pohnuly. V černém tílku, které měl na sobě, byly vystavené na odiv skoro až obscénně. Bryce by pohled na ně v klidu ustála, nebyť bílé solbalové čepice, kterou měl posazenou na hlavě štítkem dozadu, jak to měl ve zvyku.

Vlastně se jí v té čepici zamlouval víc než v luxusním obleku.

K jejímu ohromení neprotestoval, když oslavující vzdušný skřítek, který prolétal kolem, jemu a pak i Bryce nasadil zářící náhrdelníky vyrobené z prvosvětla. Bryce si světélkující plastovou trubičku sundala a ovinula ji kolem ruky jako náramek. Hunt ho nechal zavěšený na hrudi a světlo jasně zdůrazňovalo linie jeho prsních svalů a ramen. Bohové, smilujte se nad ní.

Jen co Hunt vkročil do obýváku, ze vstupní haly za nimi zaburácel hlas Tristana Flynna: „Co to má *kurva* být, Ruhne?!“

Bryce vyprskla a zahlédla v davu vílího šlechtice stojícího na jednom konci stolu na beer pong, na který namaloval obrázek obří vílí hlavy požírající anděla jako malinu.

Ruhn byl na druhém konci stolu, ukazoval mu oba prostředníčky a kroužek ve rtu se mu leskl v matném světle haly. „Navalte prachy, volové,“ prohlásil její bratr a ubalená cigareta se mu při těch slovech pohupovala mezi rty.

Bryce natáhla ruku k Huntovi a pohládila ho prsty po neskutečně hebkých křídlech. Zůstal napjatě stát a otočil se k ní. Andělská křídla byla velice citlivá. To už ho klidně mohla popadnout za koule.

S uzardělou tváří ukázala palcem na bratra. „Řekni June a Fury, že tam za vteřinku budu,“ křikla přes okolní hluk. „Chci pozdravit Ruhna.“ Nečekala na odpověď a začala se prodírat vpřed.

Když přišla blíž, Flynn zajásal. Očividně byl na nejlepší cestě se totálně ztráskat. Takže na jeho poměry typická úterní noc. Bryce napadlo, že by, až bude Flynn na šrot, mohla poslat jeho fotku jeho rodičům a sestře. Třeba by se na ni potom tak pohrdavě nešklebili.

Declan Emmett vypadal po Flynnově boku o něco střízlivěji, když ji pozdravil: „Nazdar, B.“

Zamávala na něj. Nechtěla zkoušet překřičet dav, který se shromáždil v bývalé jídelně, kterou nedávno proměnili na hernu s kulečníkem a šipkami. Navýsost vhodné pro korunního prince valbarských víl, pomyslela si s pousmáním, když přistoupila k muži stojícímu vedle jejího bratra. „Ahoj, Marcu.“

Vysoký levhartí měnič, kterému se pod tmavě hnědou kůží elegantně rýsovaly svaly, na ni shlédl. Fascinující oči barvy topazu mu zajiskřily. Declan s Marcem Rosarinem, podnikatelem v oblasti technologií, chodil už měsíc. Seznámili se na nějakém nóbl večírku velkých inženýrských společností v Obchodní čtvrti. „Zdravím, princezno.“

„Odkdy Marcovi dovoluješ, aby ti říkal princezno?“ ozval se dotčeně Flynn.

„Od toho, co jsem si ho oblíbila víc než tebe,“ vrátila mu to Bryce, čímž si od Marca vysloužila poplácání po rameni a od Ruhna spiklecký úsměv. Bryce k bratrovi prohodila: „*Malé setkání*, co?“

Ruhn pokrčil rameny a na pažích se mu pohnulo tetování. „Za to může Flynn.“

Flynn souhlasně pozvedl svoje poslední pivo a hodil ho do sebe.

„Kde je Athalar?“ zeptal se Declan.

„V obýváku s June a Fury,“ odpověděla Bryce.

Ruhn zamával na pozdrav kolemjdoucímu hostu a potom se zeptal: „Jakej byl balet?“

„Úžasnej. June při sólech zazářila. Lidi jí tleskali vestoje.“

Bryce byla po celou dobu, co kamarádka tančila, u vytržení, a když Juniper na konci představení sklidila ovace vestoje, Bryce vyhrkly slzy

do očí. Nikdy nezažila, že by obecenstvo v Baletu Půlměsíčního města tak jásallo, a podle toho, jak měla Juniper při děkovačce zrudlou a rozradostněnou tvář, bylo jasné, že si to taky uvědomuje. Každým dnem mohla očekávat, že ji povýší na primabalerínu.

„Nejžádanější lístky ve městě,“ poznamenal Marc s obdivným hvízdnutím. „Půlka mý kanceláře by prodala duši, aby tam dnes večer mohli být.“

„Měl jsi mi to říct,“ řekla Bryce. „Měli jsme v lóži pár volných míst. Ještě by se tam někdo vešel.“

Z Marcova úsměvu bylo zřejmé, že to oceňuje. „Příště.“

Flynn, který začal stavět kelímky na beer pongovém stole zpátky na místo, na ni zavolal: „Jak se vede mamce a tatkovci?“

„Dobře. Než jsem vyrazila, dali mi vypít lahev mlíka a přečetli mi pohádku, abych líp spala.“

Tím si vysloužila uchechtnutí od Ruhna, který se znovu sblížil s Ember. „Kolik jsi od doby, co včera přijeli, přetrpěla výslechů?“ zeptal se její bratr.

„Šest.“ Bryce ukázala k vstupní hale a obýváku za ní. „Proto se jdu s kámoškama napít.“

„Dej si, na co máš chuť,“ nabídl jí Declan a vznosně ukázal za sebe.

Bryce znovu zamávala a vydala se pryč. Když vedle ní nebyl Hunt se svou působivou postavou, obracelo se k ní daleko méně lidí, ale když k tomu došlo... vytvořil se ostrůvek ticha. Snažila se je ignorovat a málem si samou úlevou povzdechla, když zahlédla dvojici známých růžků na hlavě plné elegantních kudrlinek, které měla Juniper jako obvykle stažené do uzlu. Seděla v obýváku na rohové pohovce pokryté skvrnami, bok po boku s Fury, s níž se držela za ruce.

Hunt stál před nimi s křídly v uvolněném úhlu a povídali si. Jakmile Bryce vstoupila do pokoje, zvedl hlavu, a ona by přísahala, že se mu černé oči rozzářily.

Sama při tom pohledu musela krotit radost, když se svezla na polštáře vedle Juniper a přitulila se k ní. Přejela June nosem po rameni. „Ahoj, moje talentovaná, geniální a nádherná kámoško.“

Juniper se zasmála a přitiskla ji k sobě. „Nápodobně.“

Bryce řekla: „To patřilo Fury.“

Juniper ji pleskla přes koleno a Fury se zasmála. „Už teď se chováš jako primadona,“ podotkla.

Bryce si dramaticky povzddechla. „Nemůžu se dočkat, až June začne tropit scény kvůli tomu, jak vypadá její šatna.“

„Proboha, jste obě hrozný,“ řekla Juniper, ale rozesmála se spolu s nimi. „Zaprvé, roky jsem sama pro sebe žádnou šatnu *neměla*. *Za druhé* –“

„A teď se rozjela,“ prohlásila Fury, a když June na protest odfrkla, jen se zachechtala a zlehka faunku políbila na spánek.

To bezděčné láskyplné intimní gesto Bryce přimělo, aby se krátce podívala na Hunta, který se zlehka usmíval. Bryce odolala nutkání začít se nepokojně ošívát a uvažovat, že by stačilo málo a mohlo by to být stejně i mezi nimi. Mohli by se k sobě přivinout na pohovce a líbat se. Hunt pouze nakřáplým hlasem řekl: „Co si dáš k pití, Quinlanová?“ Kývl k baru v zadní části místnosti, který pomalu nebyl vidět, jak se před ním tísnily davy čekající na to, až si budou u dvou barmanů moct objednat.

„Whisky a zázvorový pivo s limetkou.“

„Rozkaz.“ Hunt posměšně zasalutoval a zaplul do davu.

„Jak zvládáš ten zákaz sexu, Bryce?“ zeptala se Fury ironicky, naklonila se dopředu a zahleděla se jí do tváře.

Bryce sebou plácla na polštáře. „Náno.“

Junin smích ji zahřál u srdce a faunka ji popleskala po stehně. „Zopakuj mi, proč jste se na to ještě nevrhli.“

Bryce se ohlédla přes opěradlo pohovky, aby se ujistila, že Hunt ještě pořád stojí u baru, než odpověděla: „Protože jsem zatracená husa a vy dvě potvory to dobře víte.“

Juniper s Fury se zahihňaly a Fury se napila vodky se sodou. „Pověz mu, že sis to rozmyslela,“ poradila jí nájemná vražedkyně a položila si skleničku na koleno. Měla na sobě černé kožené kalhoty a Bryce nechápala, jak může v takovém horku chodit v koženém oblečení. Ona v tom brutálním parnu zvládla chodit jen v šortkách, tričkách a sandálech, dokonce i v noci.

„To mám zrušit naši dohodu před zimním slunovratem?“ ucedila Bryce. „V jednom kuse by mi to předhazoval.“

„Athalarovi je už teď jasný, že ji chceš porušit,“ odbyla ji nevzrušeně Fury.

„Nad slunce jasný,“ přidala se k ní Juniper.

Bryce zkřížila ruce na hrudi. „Nemůžeme se bavit i něčem jiným?“

„To by nebyla taková zábava,“ usoudila Fury.

Bryce ji kopla do kožené boty a sykla, když její noha ve zlatém sandálu narazila na tvrdý kov. „Ocelová špička? Jako fakt?“

„Tohle je v podstatě klučíčí večírek,“ prohlásila Fury. „Možná budu muset pár lidem nakopat prdel, jestli se opováží si něco zkusit na mou přítelkyni.“

Juniper se při tom slově rozzářila. *Přítelkyně.*

Do Helu, Bryce netušila, jak na ni Hunt pohlíží. Slova jako *přítelkyně* zněla směšně, když byla řeč o zatraceném Huntu Athalarovi. Jako kdyby nikdy nepodnikal něco tak normálního a pohodového jako randění.

Juniper štouchla Bryce do paže. „Myslím to vážně. Zopakuj mi, proč pořád potřebujete čekat do slunovratu, než si to rozdáte.“

Bryce se nahrabila a svezla se o pár palců níž. Nohama rozkopla prázdné plechovky od piva pod konferenčním stolem. „Já jen...“

Vzduch za nimi zaplnily vibrace moci a mužnosti, které Hunt zosobňoval. Bryce sklápěla a okamžik nato se před ní objevil plastový kelímek s jantarovou tekutinou ozdobenou dílkem limetky. „Princezno,“ pronesl sladce Hunt a Bryce zatnula prsty u nohou – už zase. V jeho společnosti se z toho stal takový zvyk.

„Už ten titul můžeme používat?“ June se radostně napřímila. „Mohla jsem se *zbláznit* –“

„V žádném případě.“ Bryce si přihnula z kelímku a div jí nezaskočilo. „Kolik whisky jsi barmanovi řekl, ať tam *dá*, Athalare?“ Odkášala si, jako kdyby to nějak pomohlo zahnat pálení.

Hunt pokrčil rameny. „Myslel jsem, že máš whisky ráda.“

Fury si pobaveně odfrkla, ale Bryce vstala. Zvedla kelímek k Huntovi v tichém přípítku a pak gesto zopakovala s June. „Na příští primabalerínu našeho baletu.“

Potom kelímek exnula a nechala whisky, ať se jí propálí až do duše.

Hunt si dovolil podívat se na Bryce aspoň na jednu podělanou vteřinu. Dovolil si obdivovat chodidlo v sandálu, kterým do rytmu hudby vytrvale a pravidelně poklepávala o ošoupanou dřevěnou podlahu, dlouhé svalnaté nohy, které se leskly v neonových prvosvětlech, a kůži snědou od letního opalování, které o to víc vyniklo díky bílým šortkám. Po tom svinstvu, které se odehrálo na jaře, jí nezbyly žádné stopy po zranění, kromě znamení na hrudi, ovšem po stehně se jí táhl oblouk tlusté jizvy, k níž přišla před lety.

Jeho neohrožená, silná, krásná Bryce. Snažil se, jak jen to šlo, aby jí nezíral na oblý zadek v šortkách, když sem šli, na vlnící se dlouhé vlasy, jež jí sahaly k bedrům, a na kypré boky, které se jí s každým krokem pohupovaly.

Byl zatracené zpitomělé zvíře. Jenže když šlo o ni, vždycky se choval jako zatracené zpitomělé zvíře.

Předtím se sotva dokázal soustředit na balet, na Junin tanec, protože Bryce vypadala tak... k nakousnutí v těch svých modrých šatech. Jen díky tomu, že její rodiče seděli pár stop před ním, dokázal zkrotit nutkání sklouznout jí rukou vzhůru po stehně pod tu vzdušnou látku.

To však nebylo součástí plánu. Začátkem jara mu to nevadilo. Prahla po ní, ale neměl námitky proti představě, že se lépe poznají, než ve vztahu dojde na sex. Až na to, že se ta touha během uplynulých měsíců jen prohlubovala. Skutečnost, že spolu žili v jednom bytě, znamenala pro oba vytrvalá muka.

Bryce k němu obrátila oči odstínu whisky. Otevřela pusu a zase ji zavřela, ať už z jeho výrazu vyčetla cokoli.

Jeho narůstající chtíč zchladila vzpomínka na dny po Micahově a Sandrielině smrti.

Dopřejme si čas, požádala ho. Mám pocit, že jsme do toho všeho spadli a teď se věci vracejí do normálu. Když jde o tebe, chci na to jít správně. Poznat tě v reálném čase, ne když pobíháme po městě a snažíme se vyšetřovat vraždy.

Souhlasil, protože co jiného mohl dělat? Ne že by se ten večer nevrátil z Komicie domů s cílem svést Quinlanovou tak, že na to do smrti nezapomene. Ještě se ani nedostal k líbání, když mu oznámila, že chce přibrzdit.

Věděl, že se za tím skrývá něco víc. Že to nejspíš souvisí s pocitem viny, který v ní vyvolávala myšlenka na tisíce lidí, které tehdy nedokázala zachránit. A kdyby si dovolila s ním být a být šťastná... Potřebovala čas, aby si to srovnala v hlavě. A Hunt jí ho chtěl dopřát. Cokoli, co chtěla, cokoli, co potřebovala, jí s radostí poskytne. Teď, když se zbavil tetování na zápěstí, tomu nic nebránílo.

Ovšem za takových nocí, navíc když si oblékla takové šortky... to bylo vážně a zpropadeně těžké.

Bryce vyskočila z pohovky, lehkým krokem k němu přešla a nechala Juniper a Fury, ať si popovídají. Fury zrovna na mobilu zobrazovala uměleckou rubriku *Deníku Crescent City*, aby si přečetla recenzi Juniperina vystoupení. „Copak?“ zeptal se Hunt Bryce, když si stoupla vedle něj.

„Baví tě vůbec na tyhle párty chodit?“ zeptala se Bryce a ukázala na zástupy. Tyčinka z prvosvětla jí jasně zářila na zápěstí. „Neznechucuje tě to?“

Přitáhl křídla k tělu. „Proč by mě to mělo znechucovat?“

„Protože jsi viděl všechny ty sračky, co se dějou ve světě. Chovali se k tobě jako ke kusu hadru a tihle lidi...“ Přehodila si záplavu vlasů přes rameno. „Hodně z nich o tom nemá páru. Nebo je jim to prostě jedno.“

Hunt zkoumal její napjatý výraz. „Proč na ty párty chodíme, jestli tě to trápí?“

„No, dneska tady jsme, abysme se vyhnuli mý mámě.“ Hunt se tiše uchechtl, ale Bryce pokračovala: „A protože chci oslavit, že je June gérius.“ Usmála se na kamarádku na pohovce. „A taky tady jsme, protože mě Ruhn pozval. Jenomže... nevím. Chci si připadat normálně, ale pak se kvůli tomu cítím provinile a potom se naštvu na všechny ty lidi, kterým je všechno moc ukradený na to, aby cítili výčitky, a mám dojem, že ta pilulka na odhalování jedů, kterou jsi mi zaručeně přihodil do whisky, obsahovala nějaký lektvar pro skleslý typy, protože netuším, proč o tom zrovna teď uvažuju.“

Hunt se tlumeně zasmál. „Lektvar pro skleslý typy?“

„Víš, jak to myslím!“ Zamračila se na něj. „Fakticky ti to neleze na nervy?“

„Ne.“ Přelétl pohledem párty kolem, která už byla v plném proudu. „Radši vidím, jak si lidi užívají života. A nemůžeš si myslet, že jenom proto, že jsou tady, jim na ničem nezáleží. Hodně z nich možná na jaře přišlo o členy rodiny a přátele. Občas lidi potřebují něco takového, aby si opět uvědomili, že žijí. A trochu se vybili.“

Špatné slovo. On se ksakru v poslední době vybit nedokázal, ne jinak než za pomoci vlastní ruky. Snažil se nepřemýšlet, jestli Bryce otvírala zásuvku v levém nočním stolku, kde měla schované své hračky, stejně často, jako se on uspokojoval ve sprše.

Do zimního slunovratu zbývaly čtyři měsíce. Jenom čtyři.

Bryce přikývla. Bylo jasné, že se v duchu pořád zaobírá jejich rozhovorem. „Asi jsem jenom... Někdy se přistihnu, že si nějaký okamžik užívám, a najednou se začnu bát, že se bavím *až moc*, chápeš? Jako že se něco může stát a všechno se podělá, když si dovolím něco příliš vychutnávat nebo když si moc zvyknu na to, že se cítím šťastná.“

„Ten pocit znám.“ Nedokázal se ovládnout a zajel jí prsty mezi konečky vlasů. „Nějaký čas potrvá, než si na to zvykneš.“

On sám si na to pořád zvykal. Nedokázal přijmout, že může klidně chodit městem, aniž by v břiše cítil bezednou jámu, zatímco si představoval, jaké hrůzy ten den přinese. Skutečnost, že o sobě a své budoucnosti mohl sám rozhodovat... Asteri by ho o to všechno mohli znovu připravit, kdykoli se jim zachtělo. Nechali ho naživu jen proto, že on a Bryce byli příliš na očích veřejnosti, aby je mohli odstranit. Místo toho jim přikázali, ať se navěky drží stranou. A pokud ne... Rigelus, Zárná ruka Asteri, dal před měsíci při telefonátu s Bryce výmluvně najevo, že pokud překročí dané meze, zabije každého, na kom jim záleží. Takže se budou držet stranou.

Hunt s tím neměl problém, právě naopak. Chodil na balet a na párty a předstíral, že tomu nikdy nebylo jinak. Že Bryce nemá na zádech vytetovaný Lunin roh.

Přesto se každé ráno, když si jako vždy oblékal černou zbroj Třiatřicáté legie, neubrnil vzpomínkám. Isaiah ho hned po Micahově smrti požádal o výpomoc a Hunt mu ji ochotně poskytl. Zůstával v legii jako Isaiahův neoficiální velitel – neoficiální pouze proto, že Hunt nestál o papírování, které skutečný titul provázelo.

V městě však panoval klid. Všichni se soustředili na jeho obnovu a Hunt si na to rozhodně nestěžoval.

V zadní kapse černých džín mu zavrčel telefon. Když ho vytáhl, uviděl, že mu Isaiah poslal e-mail. Přečetl si ho a zůstal jako opařený. Srdce mu spadlo k nohám a vzápětí vyskočilo zpátky na místo.

„Co se stalo?“ Bryce mu nakoukla přes rameno.

Hunt jí telefon předal v překvapivě pevné ruce. „Vybrali nové archanděly pro Micahovo a Sandrielino území.“

Bryce vytřeštila oči. „Koho? Jak moc jsou hrozní?“

Pokynul jí, ať si přečte Isaiahův mail, a Bryce s rozzářenou tyčinkou z prvosvětla stále otočenou kolem zápěstí poslechla.

Připravte červené koberce, napsal Isaiah v jediné poznámce, kterou přidal k přeposlanému e-mailu od říšského sekretáře Asteri, jenž jim oznamoval nástupce archandělů.

„Nejsou špatní,“ odpověděl Hunt s nepřítomným pohledem upřeným na hosty. Ti se teď shlukovali kolem muže z vílího rodu, který v koutě dělal stojku na sudu a přitom se snažil vypít co nejvíc alkoholu. „V tom je ten problém.“

Bryce nakřčila obočí a pročítala e-mail. „Ephraim. Ten se zatím dělil o vládu nad Rodinií s Jakobem. Jo, působí docela slušně, ale má dostat post v severní Pangeře. Kdo... Aha. Kdo je do Helu Celestina?“

Hunt se zachmuřil. „Zatím na sebe moc neupozorňovala. Vládne v Neně, která má tak padesát obyvatel. Velí jedné legii. Jenom jedné. Nemá ani triarii. Tu legii mají doslova pod palcem Asteri; všichni jsou to strážci Severní prolákliny. Celestina stojí oficiálně v čele, ale nemá skutečnou moc.“

„Tomu říkám kariérní skok.“

Hunt zabručel: „Všechno, co jsem o ní slyšel, zní neobvykle hezky.“

„A nemohla by to být pravda?“

„Pokud jde o archanděly? Ne.“ Zkřížil ruce na hrudi.

Fury z pohovky přihodila: „Jestli to nějak pomůže, Athalare, ani já o ní neslyšela nic špatného.“

Juniper se zeptala: „Takže to vypadá slibně, ne?“

Hunt zavrtěl hlavou. Nebyl to rozhovor, který by měli vést na veřejnosti, přesto odpověděl: „Nechápu, proč by ji Asteri převeleli

sem, když doted' spravovala jenom malé území. Musí jim sloužit jako loutka.“

Bryce naklonila hlavu a zadívala se na něj tím přímým vševědoucím způsobem, při němž pokaždé ucítil v koulích napětí. Bohové, byla tak nádherná. „Třeba je to prostě dobrá zpráva, Hunte. Stalo se nám tolik sviňskejch věcí, že možná nedokážem uvěřit, že by se mohlo stát něco fakticky dobrýho. Ale je možný, že se na nás s Celestininým jmenováním usmálo štěstí.“

„Řekla bych, že nám Urd dopřála slušný los,“ souhlasila Juniper.

Fury Axtarová k tomu nic neřekla. Oči se jí leskly, zatímco přemýšlela. Nájemná vražedkyně byla nejspíš jediná, kdo dokázal naplno pochopit záměry Asteri. Ne že by někdy prozradila jakékoli podrobnosti týkající se toho, jak s nimi vyjednávala.

„Celestina se chce po příletu setkat se zbytky Micahových triarii. Vypadá to, že nás čekají nějaké změny,“ vysvětlil Hunt, když mu Bryce vrátila mobil. „Ať to znamená cokoli. Do tisku se to dostane až zítra ráno, takže to neříkejte nikomu dalšímu.“ Trojice žen přikývla, ovšem Hunt měl podezření, že Fury slib nedodrží. Ať sloužila komukoli, její vážení zákazníci se o tom nejspíš do svítání dozvědí.

Bryce si zastrčila rudé vlasy za špičaté uši. „Kdy má Celestina dorazit?“

„Zítra večer.“ Hrdlo se mu stáhlo.

Juniper s Fury znovu zapředly tichý hovor, jako kdyby jim chtěly poskytnut soukromí. Bryce jejich náznak pochopila a ztlumila hlas. „Jsi svobodnej muž, Hunte. Nemůže ti přikázat, abys dělal něco, co nechceš.“ Hřejivými prsty ho uchopila za zápěstí a pohladila ho palcem po místě, kde byl předtím označený vytetovaným *SPQM*. „Sám ses rozhodl znovu vstoupit do Třiatřicátý. Máš práva jako ostatní svobodní občani. Když se ti nebude zamlouvat a nebudeš jí chtít sloužit, tak můžeš bez vysvětlení odejít. Nepotřebuješ její svolení.“

Hunt souhlasně zamručel, i když v hrudi dál cítil ten zatracený kámen. „Celestina by nám mohla pěkně zkomplikovat život.“

Bryce zvedla ruku. Hvězdný svit se rozzářil a dodal její pokožce duhový nádech. Jakýsi opilý trotl poblíž vyhrkl *tyýýýýýjo*. Bryce si ho neвшímala a řekla: „Jen ať to zkusí. Nezapomeň, že jsem supermocná

a kromobyčejně magicky nadaná Hvězdná princezna. “Věděl, že vtipkuje, ale pak sevřela rty a dodala: „Ochráním tě.“

„Jak bych mohl zapomenout, ó, kromobyčejně magicky mocná a super výjimečná... nebo jak jsi to říkala.“

Uculila se a spustila ruku. Jednou týdně s Ruhnem zkoumali její magii, aby zjistili víc o tom, co se jí skrývá v žilách a co pohání moc tolika lidí. Její magie se projevovala pouze v podobě hvězdné záře a šlo čistě o vílí schopnost. Neovládala stíny jako Ruhn, ani oheň jako otec. Ovšem čirá síla její moci pocházela od všech, kdo během let obětovali branám kapku své moci. Když se všechny spojily, posloužily jako svého druhu pohon, který zvyšoval účinek jejího hvězdného světla. Nebo něco v tom smyslu. Bryce se mu to pokusila vysvětlit – proč se magie projevovala jako projev vílích schopností –, jenže Huntovi bylo lhostejné, odkud se bere, hlavně když ji může ochránit.

Kouzla sloužila jako ochrana ve světě, který měl za cíl ji zabít. Ať šlo o otce, který by ji mohl chtít odstranit, protože představovala hrozbu. Svým nadáním ho převyšovala, byť jen o zlomek moci.

Huntovi stále dělalo potíže uvěřit, že žena stojící vedle něj získala stejnou moc jako Podzimní král. Hunt ji i jejího otce svou mocí technicky vzato ještě pořád přesahoval, ovšem kdo mohl říct, kam až její moc sahá, když má na zádech vytetovaný Lunin roh? Kvůli Rigelovu příkazu, aby na sebe neupozorňovali, Bryce nemohla naplno zkoumat, jak roh ovlivňuje její magii, avšak vzhledem k tomu, co dokázal na jaře... Hunt pochyboval, že by Bryce vůbec lákalo zkoušet v tomhle směru nějaký experiment.

Všiml si, že Axtarová pozoruje Bryce, ale nájemná vražedkyně neřekla ani slovo.

A tak Hunt mluvil dál, jen tak hlasitě, aby dal najevo, že chce, aby to slyšely i Fury a Juniper: „Nevím, o co Asteri ohledně Celestiny jde, ale rozhodně nedělají nic z dobroty srdce.“

„Na to by museli nějaká srdce mít,“ špitla Juniper nezvykle jedovatým tónem.

Fury dodala ještě tišším hlasem: „Válka v Pangeře se zhoršuje. Valbara je klíčové území bohaté na nezbytné zdroje. Svěřit jeho správu někomu, kdo je podle všech zvěstí *hodný*, vypadá jako pěkná pitomost.“

Juniper zvedla obočí. Hunt měl dojem, že ne kvůli poznámce na adresu Asteri, ale protože Fury z vlastní vůle zmínila válku v zámoří. Nájemná vražedkyně o ní mluvila jen zřídka, pokud vůbec. O tom, co tam dělala. O tom, co přitom viděla. Hunt, který řadu takových bitev vybojoval, si obojí dovedl dobře představit.

„Třeba tady opravdu chtějí mít svou loutku,“ usoudila Juniper. „Někoho, kdo bude vykonávat funkci jenom symbolicky, a oni díky tomu budou moct bez námitek vyslat všechny valbarské oddíly za moře.“

Fury zastrčila pramen vlasů za ucho. Axtarová na pohled vypadala jako smrtelnice, ale nepochybně patřila k Vanům. Ovšem k jakému typu a rodu, to Hunt netušil. Nejvíc pravděpodobný mu připadal Rod plamene a stínu, ale nic víc nedokázal odhadnout. Vražedkyně poznamenala: „Dokonce i Micah by se tomu rozkazu býval mohl vzepřít.“

Když padlo jméno toho parchanta, Bryce zbledla. Hunt potlačil nutkání obejmout ji křídlem. Zatím se jí nesvěřil se svými nočními můrami – jak je ve snu nucený pořád dokola sledovat, jak ji Micah týrá. V dalších nočních můrách běžela o život ulicemi, zatímco se za ní hrnuli démoni z nejtemnějších slují Helu. Nebo na ni na Starém náměstí přšely sirné rakety.

„Můžu strávit celej večer dohadama,“ prohlásila Bryce, která se mezitím vzpamatovala. „Ale do zítřejšího setkání nic nevíme, Hunte. Prostě tam jdi s otevřenou myslí.“

„Chceš říct, že se nemám pouštět do hádky.“ Pobaveně škubl koutkem úst a Fury se zahihňala.

Bryce dala ruku v bok. „Chci říct, že tam nemáš chodit s tím, že si budeš hrát na Děsivýho kreténa. Zkus radši vsadit na Vstřícnýho kreténa.“

Juniper se dala do smíchu a Hunt se taky zachechtal. Nedokázal si pomoci. Podruhé za večer ťukl do Bryce křídlem a slíbil jí: „Tak tedy Vstřícný kretén, Quinlanová.“

Ruhn Danaan věděl s naprostou jistotou tři věci:

1. Vykouřil tolik smíškovy kořene, že necítil vlastní obličej. Což byla sakra smůla, protože mu na něm zrovna seděla jistá žena.
2. Nalil do sebe šílené množství whisky, protože teď neměl ponětí, jak se dotýčná jmenuje ani jak se dostali k němu do ložnice nebo jak skončil s jazykem mezi jejíma nohama.
3. Fakticky kurevsky miloval svůj život. Aspoň... zrovna v tuhle chvíli.

Zatnul prsty do měkkých skvrnitých boků té rozkošné bytůstky, která nad ním sténala, a přešel kroužkem ve rtu přes to místo, kde spolehlivě –

Jo. To bylo ono. Ženino slastné zavzlykání mu vystřelilo rovnou do ptáka, který ho právě skoro bolestivě tlačil do zipu černých džín. Ani se nesvlékl, než začal tu líbeznou faunku, která se k němu plaše připojila u stolu na beer pong, uspokojovat jazykem. Stačilo mu jednou pohlédnout do jejích velkých zelených očí, na její dlouhé nohy zakončené těmi hezkými kopýtky a na krémovou srst na jejím krku nad těma drobnýma kozičkama a měl úplně jasno, jak chce, aby tahle noc skončila.

Faunka naštěstí měla stejný názor. Tichounkým šepotavým hláskem mu řekla, co přesně chce.

Přejel jazykem po vzrušené perličce jejího klitorisu a vychutnával si v ústech její chuť hebké louky. Faunka prohnula záda, napnula stehna a udělala se za litanie udýchaných vzlyků, při nichž Ruhn div nevystříkl do kalhot.

Popadl ji za holý zadek a nechal ji, ať se nad ním pohupuje na vlnách rozkoše, a sám zasténal, když do ní zajel jazykem a ucítil sevření jejích jemných vnitřních svalů.

Kurva, bylo to tak sexy. *Ona* byla sexy. I přes drogové a alkoholové opojení byl připravený si to s ní rozdat. Stačí, když z jejích plných rtů uslyší souhlas, a během pár vteřin v ní bude zanořený.

Na okamžik, jako kdyby požehnaným přítmím jeho mysli prolétl šíp světla, si vzpomněl, že je technicky vzato zasnoubený. A ne s nějakou vílí holkou, která se umí jen přihloupě uculovat a jejíž rodiče by jeho chování mohlo vytáčet, ale s královnou valbarských čarodějnic. Jistě, nepřísahali si věrnost – do prdele, během vrcholného shromáždění a následujících měsíců spolu sotva promluvili –, ale... nezacházeli moc daleko, když si dopřával takové aférky?

Odpověď znal. To břemeno na něm měsíce těžce spočívalo. A snad to byl důvod, proč se ocitl v téhle situaci: zacházeli moc daleko, jenže on pravidla nediktoval. Ano, Hypaxii Enadorovou respektoval a obdivoval – byla neskutečně krásná, odvážná a inteligentní –, ale dokud jim velekněžka v Lunině chrámu nespojí ruce, dokud mu na prstě nespočine prsten z titanu... si ty poslední měsíce svobody vychutná.

Každopádně doufal, že půjde o měsíce. Hypaxia jeho otci nenavrhla žádný termín svatby.

Faunka se zklidnila, hrud' se jí zvedala a zase klesala a Ruhn nechal myšlenky na snoubenku plavat, když polkl a ucítil faunčinu chuť hluboko v hrdle.

„Milosrdná Cthono,“ vydechla faunka, zvedla se na kolenou a od táhla se od jeho tváře. Ruhn pustil její pevné pŕlky a oplácel jí pohled, když na něj shlížela s ruměncem na výrazných lících kostech.

Ruhn na ni mrkl a přejel jazykem ke koutku úst, aby naposledy zachytil její chuť. Bohové, byla lahodná. Viděl, jak vzrušené polkla. Tep její šíje připomínal neodolatelný rytmus bubnu.

Ruhn jí přejel rukama po nahých stehnech a hladil ji prsty po útých bocích a pasu. „Chceš –“

Vtom se rozlétly dveře ložnice a Ruhn nemohl pod faunkou dělat nic než otočit hlavu k muži, který stál na prahu.

Vidět korunního prince valbarských víl se rty u něčí kundičky byl podle všeho pro Tristana Flynna natolik běžný jev, že ani nemrkl. Ani se nezakřenil, i když faunka s vyjeknutím seskočila z Ruhna a schovala se pod postel.

„Pojď dolů,“ spustil Flynn. Jeho zlatavě hnědá kůže byla nezvykle pobledlá. Stopy opileckého rozjaření se vytratily. Dokonce i v hnědých očích měl ostražitý výraz.

„Proč?“ zeptal se Ruhn, který litoval, že nemá čas ženě, která spěšně sbírala oblečení na druhé straně postele, nic říct, a zamířil ke dveřím.

Flynn však ukázal do vzdáleného rohu – k hromadě špinavého oblečení a Hvězdnému meči opřenému vedle ní o zeď potřísněnou skvrnami. „Tohle si vem s sebou.“

Než se Ruhn dostal k vrcholu schodů nad vstupní halou, jeho neodbytná erekce už naštěstí byla minulostí. Podlahy domu se stále otřásaly hudbou, lidi dál popíjeli, párovali se, kouřili a dělali všechny obvyklé kraviny, které si většinou během těchto párty užívali.

Nic nenaznačovalo, že jim něco hrozí, nic nenaznačovalo, že by byl nějaký problém, až na...

Ucítil to. Mravenčení v týlu. Jako kdyby mu po vršku páteře přelétl mrazivý vítr.

„Decův nový bezpečnostní systém zachytil jakousi anomálii,“ vysvětlil Flynn a rozhlížel se po davu dole. Přepnul do ukázkového režimu člena pomocných sborů. „Rozhodilo to všechny senzory. Někáká aura – Dec tvrdil, že mu připadá, jako kdyby kolem domu kroužila bouřka.“

„Senza,“ řekl Ruhn. Jílec Hvězdného meče ho chladil do zad. „Není za tím nějaký ožralej pablb, který si hraje s magií?“

Flynn odhadoval shromážděné hosty. „Dec si to nemyslí. Podle toho, jak to kroužilo kolem domu, to prej vypadalo, jako kdyby to zkoumalo okolí.“

Jejich kamarád a spolubydlící strávil měsíce vývojem systému, který chtěl rozmístit kolem domu a do ulic poblíž. Systém by mohl odhalit i takového kristalla, démona, který byl doteď příliš rychlý, aby ho jejich technologie zachytily.

„Tak uvidíme, jak se tomu bude zamlouvat, že to budem na oplátku taky pozorovat,“ prohlásil Ruhn, který by si přál, aby byl o něco míň sjetý a pod parou, když se jeho stíny zakymácely kolem. Flynn se uchechtl.

Na okamžik se vlády ujal smíškův kořen, a dokonce i Ruhn se zasmál, když vykročil ke schodům. Pobavení ho ale rychle přešlo, když zkontroloval místnosti po obou stranách haly. Kde je do prdele Bryce? Naposledy ji viděl v obýváku s Fury, Juniper a Athalarem, jenže z tohohle úhlu na vrcholu schodiště ji neviděl...

Udělal na schodišti tři kroky, přičemž se vyhnul odhozeným plechovkám od piva, plastovým kelímkům a čísi podprsence se zebřím vzorem, když vtom otevřené dveře hlavního vchodu potemněly.

Nebo spíš prostor mezi nimi potemněl. Úplně stejně jako když se branami prohnali ti démoni.

Ruhn okamžik nevěřičně zíral na portál do Helu, který se zrovna objevil na místě hlavního vchodu.

Potom sáhl pro meč napůl zavěšený na zádech a rozehnal mlhu v hlavě natolik, aby v druhé ruce shromáždil stíny. Smích, zpěv a hovor utichly a prvosvětla pohasla. Hudba zmlkla, jako kdyby někdo vytrhl napájecí kabel ze zdi.

To už ale ve vchodu do obýváku stáli Bryce a Athalar. Jeho sestra měla na hlavě Athalarovu čepici a anděl držel v ruce pistoli, kterou doteď diskrétně ponechával v pouzdře na stehně. Athalar byl jediný host, kterému Ruhn dovoloval brát na párty zbraň. A Axtarová... Po té nebylo najednou nikde ani stopy.

Ruhn tasil meč, zbytek schodů seskočil a zvládl elegantně přistát vedle sestry. Flynn a Dec mu vmžiku stáli po boku. Stíny mu obemýkaly levačku jako propletení hadi.

Z Bryce vyzařovalo mdlé světlo... Ne, byla to světélkující tyčinka na její ruce.

Z temnoty ve dveřích vystoupila postava. Přímou z Helu. A Ruhn v té chvíli zjistil další tři věci.

1. Přece jen neměl před nosem portál do Helu. Místo toho tam vířily stíny. Povědomé našeptávající stíny.
2. Nesvítila jen tyčinka, kterou měla Bryce obtočenou kolem paže. Jizva ve tvaru hvězdy po jejím tričku planula duhovým světlem.
3. Když ze stínů vykročil do haly známý zlatovlasý muž z vílího rodu, Ruhn pochopil, že se jeho noc obrátila k horšímu.

„Proboha,“ sykla Bryce na rozzářenou jizvu mezi prsy. Nebo na to, co z ní viděla zpod výstřihu trika a pod podprsenkou. Jizva prosvítala látkou obou, a kdyby Bryce nestála tvář v tvář vysokému muži z vílího rodu, který vystoupil z oblaku stínů, *snad* by se na okamžik zamyslela, proč a jak září.

Pařící hosté zůstali jako opaření. Vyčkávali, co se semele.

A který hñup vypnul muziku? Nějaký poděs se slabostí pro melodrama.

„Co tady kurva děláš?“ Ruhn vykročil k cizinci.

Mužova osmahlá tvář by mohla mít drsné chlapské kouzlo, kdyby v ní byla aspoň špetka citu. Ve světle hnědých očí měl mrtvolný výraz. Bez náznaku humoru. Bryce podle jeho tenkého bílého svetru, černých džín a těžkých bot odhadovala, že dorazil z nějakého studenějšího kraje.

Dav kolem podle všeho taky vycítil nebezpečí a ustoupil, až proti neznámému muži zůstali stát jen Hunt, Bryce, Ruhn a jeho kamarádi. Bryce neměla tušení, kam se poděly Fury s Juniper. Fury nejspíš zaujala strategickou pozici v obýváku, aby se ujistila, že zastaví kohokoli, kdo by mohl ohrozit její přítelkyni. Dobře.

Neznámý muž k nim vykročil a Bryce se připravila na možný útok, přestože se Hunt nenápadně postavil mezi ni a toho muže. Ovládla

se, aby se nad tím gestem neuculila. Pobavení ji stejně okamžitě přešlo, když blondák promluvil s výrazným melodickým přízvukem.

„Obdržel jsem pozvánku.“

Neznámý se otočil k Bryce a protáhl koutek úst, stále s tím výrazem leklé ryby. „My se ještě neznáme.“ Kývl na ni – k její hrudi. „Samozřejmě však vím, kdo jste.“ Přelétl ji pohledem. „Vypadáte lépe, než bych čekal. Ne že bych měl valná očekávání.“

„Co tady *kurva* děláš, Cormacu?“ ucedil Ruhn a přistoupil blíž. Přitom ale vrátil Hvězdný meč do pochvy.

Blondák – Cormac – se otočil k jejímu bratru. Začichal a uchechtl se. „Táhne z tebe kunda.“

Bryce se při té představě skoro zakuckala. Ruhn se naježil, ale Cormac pokračoval: „A jak jsem řekl, obdržel jsem pozvánku.“

„Ne do tohohle zatracenýho domu,“ ozval se Flynn. Postavil se po bok Ruhna a Declan ho napodobil. Stala se z nich smrtící jednotka.

Cormac se rozhlédl kolem. „Tomu říkáš dům? Netušil jsem, že máš tak nízké standardy, lorde Hawthorne.“

Declan zavrčel. „Vysmahni, Cormacu.“ Marc se postavil za něj se zuby vyčeněnými v tiché hrozbě.

Bryce nepochybovala, že kteréhokoli jiného protivníka by tahle skupina nejspíš zlikvidovala, jenže tenhle muž pocházel z rodu avalenských víl, které byly mocné, od mládí se učily bojovat a neznaly slitování.

Muž jako by postřehl, že se ho pokouší odhadnout, protože vysvětlil: „Jsem váš bratranec, Bryce.“

Hunt – ten podělaný parchant – si posměšně odfrkl.

„Nemám mezi vílami žádné bratrance,“ odbyla ho rázně Bryce. Kéž by jen ta pitomá jizva přestala zářit. Kéž by jenom všichni začali zase pařit.

„To světlo vypovídá o něčem jiném,“ namítl Cormac s nepokrytým sebevědomím. „Jsem sice Ruhnův přímý bratranec, protože jsme spříznění přes rod jeho matky, ale váš otec, král Einar, je víla a jeho předkové už od dávných dob mísili krev s mými.“ Zvedl ruku a prsty mu obemkl plamen, který vzápětí pohasl.

Bryce zamrkala. Její máma jméno Podzimního krále nikdy nezmínila a Bryce se ho dozvěděla až ze zpráv, když byla dost stará na to, aby používala počítač.

„Proč jsi tady?“ vyjel na něj Ruhn.

Bryce koutkem oka zachytila blesk na konečcích Huntových prstů. Stačil by jediný útok a usmažil by toho zmrda.

Cormac se však usmál. V mrtvolných očích se mu zračilo pouze pohrdání, když se Bryce posměšně uklonil. „Přišel jsem se představit své nevěště.“

Ta slova Huntovi prolétla myslí s takovou rychlostí, že jeho blesk pohasl, ovšem Bryce zaklonila hlavu a dala se do smíchu.

Nikdo se k ní nepřipojil.

A když skončila, ironicky se na Cormaca usmála. „Jsi fakt vtipnej.“

„To není vtip,“ prohlásil Cormac se zamračenou tváří. „Řídím se výnosem.“

„Koho?“ zeptal se zostra Hunt.

Avallenský muž si ho změřil se zřejmým pohrdáním. Očividně nebyl zvyklý na to, že ho někdo zpovídá. Hajzlík jeden rozmazlený. „Jejího otce, Podzimního krále, a mého otce, velkého krále avallenských víl.“ Ten sráč byl tím pádem korunní princ.

Bryce chladně odpověděla: „Pokud je mi známo, nejsem k mání.“

Hunt založil ruce na hrudi a změnil se vedle ní ve stěnu svalů. Ať si Cormac udělá přesný obrázek o tom, co může čekat, jestli k Bryce udělá ještě krok. Hunt vyčaroval úpony blesku, které mu s praskotem obklopile ramena a křídla.

„Jste neprovdaná žena z vílího rodu,“ prohlásil Cormac s ledovým klidem. „To znamená, že patříte svým mužským příbuzným, dokud se nerozhodnou předat vás jinému muži. V tomto směru už padlo rozhodnutí.“

Ze dveří obýváku se vynořila štíhlá tmavá postava. Axtarová. V ruce svírala pistoli, ale ponechávala ji u stehna. Juniper nikde nebylo vidět – faunka se nejspíš držela stranou někde v bezpečném úkrytu, kam ji poslala Fury.

Cormac k ní zatěkal zrakem, a dokonce i jeho posměšný úšklebek povadl.

Každý potentát v Midgardu znal Fury Axtarovou. Věděl, čeho je schopná, když ji někdo vyprovokuje.

Ruhn ukázal na dveře a zavrčel na Cormaca: „Vypadni kurva z mého domu. Je mi jedno, jestli k tomu použiješ stíny nebo vlastní nohy, ale vypadni.“

Cormac se však zamračil na Hvězdný meč, který Ruhnovi vyčníval za širokým ramenem. „Traduje se, že ten meč zpívá i pro mou nevěstu.“

Na Ruhnově čelisti se napnul sval. Hunt nevěděl, co to má znamenat.

Bryce ovšem udělala krok kupředu se stále zářící hvězdou na prsou. „Nejsem tvoje nevěsta, pitomče. A nikdy jí nebudu, tak se odkraď zpátky do té díry, odkud ses vyplazil, a vyříd' svým králům, ať ti najdou nějakou jinou. A taky jim řekni –“

„Máte pěkně prořízlou pusku,“ zamručel Cormac.

Huntovi se jeho uznalý tón nijak zvlášť nezamlouval. Přesto dál krotil svou moc. Jediný výboj blesku, který by proti němu vyslal, by byl považovaný za vyhlášení války.

Víly byly neuvěřitelně precitlivělá děťátka. Jejich záchvaty vzteku mohly trvat celá staletí.

Bryce se na Cormaca sladce usmála. „Chápu, že si chceš hrát na Zasmušilého prince, ale neopovažuj se mi znovu skákat do řeči.“

Cormac se zarazil. Hunt skryl spokojený úsměšek, i když mu Brycina neuctivost příjemně rozpalovala krev v žilách.

Bryce pokračovala: „Můj bratr ti řekl, ať odsud odejdeš.“ Pokožka se jí rozzářila. „Nechtěj, abych tě o to žádala já.“

Huntovi se zjezily chlupy na krku. Dokázala svou mocí oslepit lidi, a to bylo před Pohroužením. S veškerou magií, která posilovala její hvězdný svit... Zatím neviděl, jak by se mohla projevit. Napůl doufal, že to teď zjistí a tenhle zmrď jí poslouží jako pokusný králík.

Hunt vrhl pohled na Flynna, Declana a Marca. Všichni byli napjatí a připravení vrhnout se do rvačky. A Ruhn...

Hunt netušil, proč ho překvapuje Ruhnova očividná spokojenost. Spíš by očekával uraženou mužskou ješitnost, protože ho Bryce zastí-

nila v jeho vlastním domě. Přesto z jeho tváře vyzařovala hrdost. Byl na ni hrdý. Jako kdyby nějakou dobu čekal, kdy se jeho sestra naplno ujme své moci, a bylo mu ctí, že mu stojí po boku.

Hunt obrátil pozornost zpět ke Cormacovi. Avallenský princ pozvedl ruce a nevzrušeně se na Bryce usmál. Ten výraz působil stejně mrtvolně jako jeho oči. „Viděl jsem všechno, co jsem potřeboval.“

„O čem to do prdele mluvíš?“ obořil se na něj Ruhn. Kolem ramen se mu vlnily stíny a temně kontrastovaly se světlem, jež vyzařovalo z Bryce.

Jenže i Cormaca obklopovaly stíny – tmavší a divočejší než Ruhnovy, jako stádo hřebců připravených všechny v trysku smést. „Chtěl jsem si ověřit, že má skutečně ten dar. Děkuji vám za ukázkou.“ Jednou nohou vkročil do těch nezkrotných stínů. Na rozloučenou sklonil před Bryce hlavu. „Uvidíme se u oltáře.“

Jakmile zmizel, Brycina hvězda pohasla a zůstaly po ní jen jiskry poletující ve vzduchu.

Bryce si jen vzdáleně uvědomovala, že párty končí: lidi proudili ven hlavním vchodem a upíralo se na ni moře očí, zatímco stála v hale a Źukala do mobilu.

„V sedm ráno jede vlak,“ sdělila Huntovi, který jí zůstával po boku. Jako by se bál, že se vílák z Avallenu vrátí a unese ji.

Ne jen tak nějaký vílák z Avallenu, ale princ Cormac. Její... snoubenec.

„Tvá máma neodjede ani za živého boha,“ varoval ji Hunt. „Jestli ji nebude připadat podezřelé, že je hodláš posadit do vlaku, který odjíždí o pět hodin dřív, tak Randallovi rozhodně.“

Juniper, která stála vedle Bryce z druhé strany, přejížděla prstem do svého telefonu. „Sociální síť zatím mlčí, ale...“

„Stačí jediný člověk,“ doplnila ji Fury, která stála poblíž a sledovala přední část domu stejně obezřetně jako Hunt. „Ale myslím, že jsem se, co se týče důsledků, vyjádřila jasně.“

To vážně ano, bohové jí žehnejte. *Jestli kdokoli z vás bude někde šířit, vykládat nebo třeba jenom pomyslí na to, co se tady dnes v noci odebrálo,*

pronesla s tichou autoritou k užaslým hostům, *najdu si vás a postarám se, abyste toho litovali.*

Nikdo neřekl půl slova, ovšem Bryce si všimla, že pěkných pár lidí mazalo fotky z mobilů, když pospíchalo ven.

Hunt řekl: „Dostat tvoje rodiče z města, aniž by měli nějaké podezření *nebo* se o tom dozvěděli, nebude jen tak, mírně řečeno.“ Naklonil hlavu. „Jsi si jistá, že nebude jednodušší jim o tom říct?“

„A riskovat, že máma vyletí z kůže a provede nějakou hloupost?“ Nemluvě o tom, čeho by byl schopný Randall, kdyby měl dojem, že Podzimní král ohrožuje Brycino štěstí a možnost svobodně rozhodovat o svém životě. Ať by po střetu s její mámou z Podzimního krále zbylo cokoli, Randall by ho dorazil dobře mířenou kulkou. „Nebudu je vystavovat takovému nebezpečí.“

„Jsou dospělí,“ namítla Fury. „Můžeš se na ně spolehnout, že se budou rozhodovat rozumně.“

„Setkala ses s mou mámou?“ vyjela na ni Bryce. „Popsala bys ji slovem *rozumná*? Do prdele, vždyť vyrábí sošky miminek v záhoncích se salátem.“

„Podle mě,“ vložila se rychle do hovoru June, „na to stejně přijdou, takže by možná bylo lepší, když to uslyší od tebe. Než jim to vyklopí někdo jiný.“

Bryce zavrtěla hlavou. „Kdepak. Chci od nich být pořádně daleko, až se to domáknou. A neuškodí, když je v tu chvíli bude od Podzimního krále dělit pár set mil.“

Hunt souhlasně zamručel a Bryce na něj vděčně kývla.

Když Declan zavřel dveře a opřel se o ně, odtrhla pohled od anděla. „No, a mám oficiálně po náladě.“

Flynn se svezl na nejnižší stupeň schodiště s lahví whisky v ruce. „Tak to abysme na ní zase zapracovali.“ Zhluboka si přihnul a podal lahev Ruhnovi, který se se zkříženýma rukama opíral o zábradlí a modré oči mu zářily, až vypadaly skoro fialové. Posledních pár minut mlčel.

Bryce neměla představu, co s ním má probrat jako první. Cormaca, moc, kterou předvedla přímo v jeho domě, hvězdu, která se rozzářila v přítomnosti avallenského prince... cokoli z toho. A tak řekla: „Hádám, že je to ten bratránek z tvý zkoušky.“

Ruhn, Dec a Flynn vážně přikývli. Její bratr se napil z lahve whisky. „Jak moc hrozilo, že tě Cormac při zkoušce zabije?“ zeptal se Hunt. Ruhn se mu s tím musel někdy během léta svěřit.

„Hodně,“ odpověděl Flynn, čímž si od Ruhna vysloužil popuzený pohled.

Ruhn ale připustil: „Bylo to zlé.“ Bryce by přísahala, že se na ni nedíval, když dodal: „Cormac celej život věřil, že jednoho dne získá Hvězdnej meč. Že se vypraví do Jeskyně princů a prokáže, že si ho zaslouží. Nastudoval si všechny pověsti, prozkoumal celej rodokmen, obeznámil se se všema textama, který popisovaly různý projevy moci. Ehm... když jsem místo něj meč získal já, moc dobře to nestrávil.“

„Ke všemu má na meč má právo i jeho snoubenka,“ dodal Flynn a teď byla se zamračeným pohledem na řadě Bryce. Docela by se obešla bez toho, aby to musel pořád někdo zmiňovat.

Zdalo se, že se Ruhn musel přinutit na Bryce podívat, když řekl: „To je pravda.“ Takže mu její zamračení neušlo. „Ten meč patří stejně tak tobě jako mně.“

Bryce mávla rukou. „Žádněj strach, budu si ho brát jenom o víkendech a svátcích.“

Hunt si přisadil: „Takže bude slavit dva zimní slunovraty. To znamená... dvojnásob dárků.“

Ruhn a ostatní na ně zírali, jako kdyby jim najednou vypučelo deset hlav, ale Bryce se na Huntu zazubila a ten jí gesto oplatil.

Chápal ji – její humor, její obavy i vytáčky. Ať šlo o cokoli, Athalar ji *chápal*.

„Je to pravda?“ Juniper uchopila Bryce pod paži a přitiskla se k ní. „Že je to zasnoubení právoplatné, i když k němu došlo proti Brycině vůli?“

Tím Huntovi setřela úsměv z tváře. A Bryce taky. Bryce zběsile přemýšlela a každá myšlenka jí připadala překotná a závrtná jako kometa.

„Pověz mi, že je z toho nějaké cesta ven, Ruhne.“ Došla k bratrovi a sebrala mu lahev s whisky. Za zády mu krátce zaplanulo chabé světlo – Hvězdnej meč. Šepotal a vydával vysoký zvuk, jako když někdo přejíždí prstem po okraji sklenice.

Ruhn jí tázvavě a obezřetně oplatil pohled, ale Bryce ustoupila a píseň meče ustala.

Hele, on nekouše.

Bryce sebou málem škubla, když v duchu uslyšela bratrův hlas. Požíval myšlenkovou mluvu tak zřídka, že často dočista zapoměla, že má ten dar.

Je to tvůj meč. Ne můj. Jsi stejně tak Hvězdnej princ, jako já jsem princezna.

S očima rozzářenýma hvězdami rázně řekl: *Nejsem ten typ muže, který je při vší hrdosti tak nejistý, že potřebuje mít v ruce nablejskanou zbraň. Jestli ho chceš používat, je tvůj.*

Zavrtěla hlavou. *Ty jsi ho získal – a podle všeho ses přitom musel vypořádat s Cormacem. Už jen to tě opravňuje si ho ponechat.*

Její mysl se naplnila Ruhnovým pobaveným a úlevným smíchem. Stále se však tvářil vážně, když skupince, která je upřeně pozorovala, sdělil: „Když jsme probírali vílí právo, nedával jsem na hodině pozor. Promiňte.“

„Zato já jo,“ ozval se Marc. „A už jsem pár spolupracovníků své firmy pověřil, ať to prozkoumají. Jestli jsou v databázi záznamy nějakých právních případů nebo precedentů, budeme je moct prozkoumat. Nedostaneme se jen k informacím ukrytým v archivu Asteri.“

Declan dodal: „Taky se můžu po něčem poohlídnout.“ Jenže ani Dec se svými hackerskými dovednostmi nedokázal proniknout zabezpečením prastarých soukromých spisů Asteri.

„Děkuju,“ řekla Bryce, ale nedovolila, aby jí v hrudi zaplátl jediný plamínek naděje. „Dejte mi vědět, až něco najdete.“

Ruhn začal něco říkat, jenomže Bryce ho přestala vnímat a podala lahev whisky Juniper, potom vyklouzla ven na prošlapanou verandu před domem a přitom kličkovala mezi pohozenými kelímky a plechovkami. Hunt za jejími zády připomínal vítr za bouřky, když vyšla na malý pruh trávníku a vdechla vzduch Starého náměstí plného shonu před sebou.

„Jak to, že to bereš tak klidně?“ zeptal se Hunt se zkrříženými rukama. Suchý hřejivý noční vánek mu čechral vlasy i šedé perutě.

„Protože jde o nějaký tah ve hře Podzimního krále,“ vysvětlila.

„Předpokládá, že mu vtrhnu do domu a začnu se s ním hádat. Snažím se přijít na to, jak by mu to mohlo pomoci. O co mu vůbec jde.“

O co by mohl jít jí samotné.

„Spojení dvou mocných vílích královských rodů je dost jasný cíl,“ zavrčel Hunt. „Ke všemu jsi Dítě hvězd. Řekla jsi mi, že máš schopnosti jednoho z prvních Děti hvězd. A navíc máš ten roh. Tím pádem představuješ obrovský trumf při vyjednávání o tom, kdo získá větší moc.“

„To je na Podzimního krále moc přímočarý. Hraje své hry roky... staletí. To zasnoubení je první krok. Nebo možná už několikátý krok v řadě.“ Potřebovala jenom najít způsob, jak otce předběhnout, aniž by odhalila vlastní karty. Zasnoubení bude muset platit. Aspoň prozatím.

„Je to kravina.“

Bryce se napřímila. „Víš, fakt jsem si tohle léto užívala. Dnešek si podle všeho vzal do palice, že nám ho oběma podělá.“

Hunt sklonil hlavu. „Jeden by si skoro myslel, že to naplánovali bohové. Nejspíš mají zvláštní pracovní skupinu s názvem Jak Bryce a Huntovi pojebat život za jediný den.“

Uchichla se. „Z Celestiny se možná nakonec vyklube požehnání. Ale... Myslíš, že mohl Podzimní král zařídít, aby se tahle scénka odehrála ve chvíli, kdy se dozvíš zprávu o Celestině?“ zeptala se Hunta.

„Proč by to dělal?“

„Aby nás vyvedl z míry. Vyprovokoval nás k činu, co já vím?“ Odvážila se dodat: „Třeba se domníval, že se na Cormaca vrhneš a v očích nového archanděla to nebude vypadat dobře.“

Hunt znehybněl a Bryce si najednou nebezpečně uvědomovala blízkost jejich těl. „Pořád je tu otázka, proč by to dělal,“ řekl zastřeným hlasem.

„Kdybys udělal něco nezákonného,“ uvažovala nahlas Bryce a srdce se jí prudce rozbušilo, když přistoupil blíž, „jako...“

„Jako kdybych zabil korunního prince víl?“

Bryce se hryzla do rtu. „Celestina musí dát příklad, jak se chystá vládnout. A kdyby potrestala mocného anděla, *proslulého* anděla, kterej překročil mez zákona... byla by to pro ni perfektní příležitost předvést svou moc. A Podzimní král by se tě tím pádem zbavil. Ví, že jsme tým.“

„Tým,“ zopakoval Hunt pomalu. Jako by se po tom všem, co s ním probírala, rozhodl zaměřit zrovna na *tohle*.

„Víš, jak to myslím,“ dodala.

„Ne tak docela.“ Že by teď jeho hlas zněl hlouběji?

„Jsme spolubydlíci,“ řekla. I její hlas náhle vyzníval udýchaně.

„Spolubydlíci.“

„Příležitostní šampioni v beer pongu?“

Hunt jí sebral čepici z hlavy a rázně si ji znovu nasadil, jako obvykle kšiltem dozadu. „Ano, Podzimní král se vskutku děsí naší hrůzovlády v beer pongu.“

Bryce se usmála a nechala jeho slova zahnat temnotu číhající v její duši. Hunt však dodal: „Nesmíme zapomenout, že Avallen má vlastní zájmy. Proč na ten svazek přistoupili?“

„Víš co?“ prohodila Bryce. „Co na nich záleží? Můj otec, avallen-ské víly... ať si naserou.“ Jen s Huntem si mohla dovolit tak lhostejný přístup. Bude při ní stát, ať se stane cokoli. „Aspoň dokud neposadíme moje rodiče na ten vlak.“

„Ještě pořád jsi nepřišla s přesvědčivým plánem, jak to chceš zařídit. Klidně už se o tom mohli dozvědět ze zpráv.“

„Kdepak. Kdyby se o tom máma dozvěděla, můj mobil by už explodoval.“ Prohrábla si rukou vlasy. „Možná bych měla Fury požádat, ať se jim vplíží do pokoje a zablokuje jim telefony.“

„Je zlé, když mě napadlo, že by mohla zajít o krok dál, svázat je, hodit je do kufru auta a odvézt domů, aby se tam dostali, než se ta novinka rozkřikne? Protože to Fury nejspíš udělá, jestli ji do toho hotelu pošleš.“

Bryce se rozesmála a ten zvuk jí proudil jako píseň stříbrných zvonků. „Fajn, nebudu do toho Fury tahat.“ Uchopila Hunta pod paží a užívala si dotek jeho svalnatého těla, když s ním vykročila k nízké brance a chodníku za ní. „Podíváme se na starý díly *Plážového párování* a vymyslíme nějaký způsob, jak ošálit mé rodiče.“

Jedním křídlem jí sklouzl po zádech v nejnežnějším pohlazení. Při jeho doteku každý palec její kůže vzplál jako prvosvětlo. „To zní jako normální úterní večer.“

Pomalou záměřila domů a Bryce se navzdory svým lehkovážným slovům přistihla, jak upadá do stavu, kdy ji pohlcuje noc a myšlenky jí

probleskují jako komety. Byla blázen, když si myslela, že se bude moct věčně skrývat. Byla ochotná poslechnout rozkaz Asteri a vést nudný normální život, ale zbytek světa měl s ní a Huntem jiné plány.

Právě zvedala k uchu telefon, aby zavolala rodičům a oznámila jim, že ji to *brozně mrzí, ale Jesiba potřebuje, aby se zítra stavila ve skladu, a podle ní by se jí přitom mohla naskytnout druhá šance na spolupráci s černokněžnicí. Takže nebude jim vadit, když pojednou dřívějším vlakem?*, když vtom s Huntem vyšli z výtahu a zjistili, že dveře jejího bytu jsou dokořán.

Jestli se u ní nečekaně zastavili máma s Randallem...

Uvnitř štěkal Syrinx a Bryce se vrhla ke dveřím. Všechny smysly v ní vyvolávaly varovnou vzpomínku na jinou noc. Jako tehdy i nyní ve vzduchu cítila měděný pach krve: v chodbě, na prahu dveří...

Znovu ne. Ne její rodiče...

Hunt ji odstrčil stranou, ve dveřích se stočil s pistolí v jedné ruce a bleskem mihotajícím se v druhé. Z každého napjatého svalu v jeho tváři a z pozvednutých křídel číšel příslib násilí.

Pak se mu v tmavých očích mihlo překvapení a opět zbraň spustil. Když Bryce spatřila, co se nachází uprostřed hlavní místnosti, s úlevou a šokem se opřela o Hunta.

Jo, bohové rozhodně založili pracovní skupinu Jak Bryce a Huntovi pojebat život za jediný den.

Uvnitř ležel Ithan Holstrom a krvácel všude kolem na podlahu ze světlého dřeva.

Tharion Ketos to královsky zvorál.

Doslova. Říční královna *zuřila*.

Proto se teď snažil udržet na nohách na malé rybářské lodi na moři, které bylo tak rozbouřené, až se obracel i jeho odolný žaludek. Nahoru a dolů, dolů a nahoru, loď poskakovala v dešti a vlnách. Vítr byl tak silný, že se zdálo, že z něj navzdory tlustému černému svetru a neprůstředné vestě strhá kůži a nechá jen holé kosti.

Touhle dobou se měl rozvalovat na skále v Istru, pokud možno někde, kde ho mohly obdivovat ženy, které se zrovna procházely po nábreží. Rozhodně mu lichotily jeho ne úplně diskrétní fotky na sociálních sítích s popisky typu *Je tak žhavý, že je zážrak, že nezmění Istros v páru!*

Ta fotka se mu obzvlášť zamlouvala. Škoda že kvůli ní skončil tady. Říční královna ho potrestala, protože ten snímek rozplakal její dceru.

Byl zvyklý na chlad, prozkoumával hlubiny, nakolik mu to schopnosti vodního lidu dovolovaly, aniž by mu lebka praskla jako vajíčko, ale tahle severní část Haldrenského moře byla jiná. Vysávala člověku život z kostí a její šed' se vkrádala do duše.

I když při plavání by se mu nedělalo tak hrozně zle.

Tharion sklonil hlavu v nelítostném dešti. Rudé vlasy měl přilepené ke kůži a ledová voda mu z nich skapávala na krk. Bohové, chtěl